

Bekimet e lutjes

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as}
Mesih i Premtuar, Imam Mehdi

Bekimet e lutjes

Hazret Mirza Ghulam Ahmed

paqja qoftë mbi të

Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi

Themelues i Xhematit Musliman Ahmedia

Islam International Publications Ltd.

Tiranë, 2025

Bekimet e lutjes

Titulli i origjinalit: “Barakātud Du‘ā”

Autor: Hazret Mirza Ghulam Ahmed paqja qoftë mbi të
Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi,
Themelues i Xhematit Musliman Ahmedia

(Albanian translation of “*Barakātud Du‘ā*”)

Botimi i parë në gjuhën urdu: Indi, 1893

Botimi i parë në gjuhën shqipe: Tiranë, 2025

Përktheu nga origjinali: Samad Ahmed Ghorì

Redaktorë gjuhësorë: Ekleva Progonati, Rexhep Hasani

Krahasoni me origjinalin: Shahid Ahmad Butt

Botues:

Fondacioni Xhemati Musliman Ahmedia i Shqipërisë
Tiranë, Shqipëri (Albania)

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara.

© Islam International Publications Ltd.

Paraqitja grafike: Petani Design, Tiranë

Shtypur në shtypshkronjën: Gent.grafik, Tiranë

Për më shumë informacion, ju lutemi vizitoni:

Shqip: www.ahmadiyya-islam.org/al

Anglisht: www.alislam.org

ISBN: 9789928449184

Parathënie

Libri “Bekimet e Lutjes” (Barakātud-Du‘ā) u shkrua nga Hazret Mirza Ghulam Ahmedi i Kadjanit, Mesih i Premtuar^{as}, në vitin 1893. Nëpërmjet këtij libri, autori i nderuar përgënjeshtroi pikëpamjen e një studiuesi të njohur indian, Sir Sejid Ahmed Khan, sipas të cilit lutjet nuk pranohen, dhe se ato janë thjesht për adhurim. Mesihu i Premtuar^{as} e hedh poshtë këtë pikëpamje dhe shpall se Allahu u dëgjon dhe u pranon lutjet besimtarëve, kur ata i bëjnë me përlulësi e sinqeritet. Pranimi i lutjes vë në lëvizje zinxhirin e vet të shkaqeve, duke kulmuar në përmbushjen e objektivit për të cilin robi lutet.

Në pjesën e dytë të librit, në të cilën shqyrtohet libri tjetër i z. Sejid Ahmed Khan, i titulluar “Usulut-Tefsir” (Mbi Parimet e Komentimit të Kuranit të Shenjtë), Mesihu i Premtuar^{as} paraqet kriteret ose parimet udhëzuese për interpretimin e saktë të Kuranit të Shenjtë.

Në epokën, në të cilën po jetojmë, teksa bota po largohet me shpejtësi nga Krijuesi, teksa besimi dhe njohja e njerëzve me Hyjnoren është në rënie, ka shumë rëndësi të kuptojmë filozofinë dhe fuqinë e vërtetë të lutjes.

Falënderojmë z. Samad Ahmed Ghori për përkthimin e këtij libri në gjuhën shqipe, si dhe z. Shahid Ahmad Butt, znj. Ekleva Progonati dhe z. Rexhep Hasani për ndihmesën e çmuar për redaktimin e tij. Zoti i shpërbleftë! Amin!

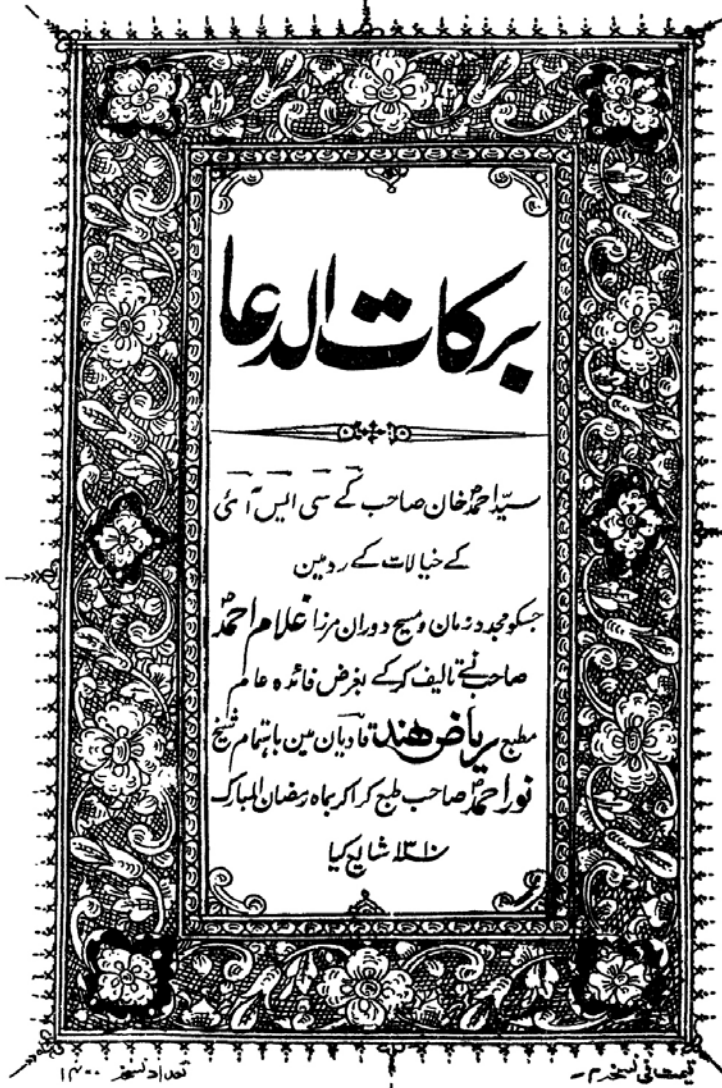
Munir-ud-Din Shams

Additional Wakilut Tasnif

(Drejtor i botimeve të Xhematit Musliman Ahmedia)

Qershor, 2025

ٹائٹل بار اوّل

Bekimet e lutjes

Kundërpërgjigje ndaj ideve
të Sejid Ahmed
Khanit K.C.S.I.
U shkrua dhe u botua
për dobi
të mbarë publikut
nga Mesihu i kohës,
Mirza **Ghulam Ahmed**,
në shtypshkronjën
“Rijad-e-Hind”, të Kadijanit,
nën mbikëqyrjen
e Shejkh Nur Ahmedit,
gjatë muajit të Ramazanit,
të vitit 1310,
sipas kalendarit hixhri.

Shembull i lutjes së pranuar

Kritika ndaj profecisë sime

në gazetën “Enis-e-Hind”, të qytetit Meerath

Në gazetën e datës 25 mars 1893, lexova disa kritika ndaj profecisë sime, të cilën unë e kisha botuar më parë sa i përket zotërisë Lekhram Peshaveri.¹ Mësova që këtë profeci nuk e kanë pritur mirë edhe disa

¹ Fjalët e profecisë, që autori u referohet, janë si më poshtë:

“Më 20 shkurt 1886, publikova një njoftim të bashkëngjitur me librin në fjalë, ku ftova Inderman Muradabadiun dhe Lekhram Peshaveriun që, nëse ata dëshironin, t’u publikoja disa profeci për fatin e tyre të ardhshëm. Indermani e shmangu ftesën. Ai vdiq shpejt, pas njëfarë kohe, kurse Lekhrami e pranoi ftesën me guxim të madh. Ai më shkroi një letër duke më thënë: – Boto çfarë profecish të duash në lidhje me mua; e ke lejen nga ana ime. Atëherë, kur gjeta përqendrimin në lutje për këtë, Allahu i Plotfuqishëm më dërgoi këtë frymëzim:

عَجَلٌ جَسَدٌ لَهُ حَوَارٌ - لَهُ نَصَبٌ وَعَذَابٌ

ai është shndërruar në një trup viçi që pëllet me zë të urryer; dhe për shkeljet dhe sharjet e tij, do të ketë brengë e ndëshkim, pashmangshmërisht!

Sot, ditën e hënë, më 20 shkurt 1893, kur u përqendrova në lutje për të ditur kohën e ndëshkimit të tij, Zoti i Madhërishtëm më informoi që, në gjashtë vitet e ardhshme nga data e sotme, këtë njeri do ta zërë ndëshkimi i llahtarshëm për faj të ofendimeve dhe shkeljeve që bëri ndaj të Dërguarit të Allahut, Profetit Muhammed, paqja qoftë mbi të! Andaj, sot unë po e botoj këtë profeci për t’u vënë në dijeni të gjithë muslimanëve, arjëve, të krishterëve dhe ithtarëve të grupeve të tjera fetare, që në gjashtë vitet e ardhshme duke

BEKIMET E LUTJES

gazeta të tjera, por për mua ky realisht është moment gëzimi, sepse përmes duarve të kundërshtarëve, kjo profeci po përhapet dhe po merr famë. Prandaj, në këtë moment, si përgjigje të kritikave, dua të them vetëm kaq: Allahu bëri siç e dëshironte Ai Vetë; në këtë mes, unë nuk kam asnjë rol.

Sa i përket çështjes, nëse kjo profeci do të jetë e dobishme dhe a do t'i zgjidhë dyshimet, apo jo, mendoj se është e parakohshme. Unë vetë kam pranuar dhe sërish e pranoj, siç e kanë piketuar edhe kundërshtarët, nëse Lekhramin e zë thjesht një ethe e lehtë, ose një dhimbje e zakonshme, madje qoftë edhe kolera, por më pas atij t'i kthehet shëndeti, ajo nuk do të quhet profeci e përmbushur, përkundrazi, do të quhet pa diskutim një mashtrim dhe gënjeshtëri. Kjo sepse dihet botërisht se nga probleme të tilla nuk është i mbrojtur askush. Të gjithë ne sëmuremi herë pas here. Andaj, po rezultoi situata siç e paraqita më lart, unë meritoj ndëshkimin. Por nëse profecia përmbushet në atë mënyrë të jashtëzakonshme, duke shfaqur në dritën e diellit shenjat e qarta të zemërimit të Zotit, atëherë duhet të kuptoni se ajo është vërtet prej Zotit të Plotfuqishëm.

Për të provuar madhështinë dhe llahtarinë e saj, profecia nuk i nënshtrohet nevojës për të pasur medoemos një ditë ose orë të përcaktuar. Për të, mjafton të jepet një afat i caktuar se deri në çfarë

filluar nga dita e sotme, nëse këtë njeri nuk do ta zërë ndonjë ndëshkim, i tillë që të mos jetë si një dhimbje e zakonshme, por të jetë e jashtëzakonshme duke shfaqur dukshëm zemëratën e Zotit ndaj tij, atëherë dijeni që unë nuk jam prej Zotit të Plotfuqishëm dhe se as këto fjalë që kam thënë unë nuk burojnë prej Shpirtit të Tij të Shenjtë. Gjithashtu, nëse unë dal gënjeshtar për këtë profeci, do të jem i gatshëm të pranoj çfarëdoqndëshkimi që më caktohet dhe do të jem gati të varem në litar. Veç kësaj, kur një njeri provohet gënjeshtar në profecinë e tij, kjo në vetvete është poshtërimi më i madh për të. ..." ("Mexhmu'e ishtiharat", vëll. 1, f. 392-393, botimi 2019). [Botuesi]

BEKIMET E LUTJES

periudhe do të bjerë ndëshkimi. Më pas, nëse profecia përmbushet në mënyrë madhështore dhe të llahtarshme, vetvetiu zë vend në zemrat e njerëzve. Si rrjedhojë, zhduken të gjitha kritikrat dhe mendimet e shprehura para kohe, kurse njerëzit e drejtë dhe të mençur, duke parë vërtetësinë e saj, tërhiqen me pendesë nga mendimet e tyre.

Nuk duhet harruar edhe fakti që as unë nuk jam i paprekshëm nga ligjet e natyrës. Nëse e kam bërë këtë profeci vetëm për të mashtruar dhe vetëm nga hamendja, duke u bazuar në disa sëmundje të zakonshme që mund ta zënë Lekhramin, atëherë edhe Lekhrami mund të bëjë një profeci të tillë për mua. Duke u bazuar në hamendje, edhe ai mund të bëjë ndonjë profeci kundër meje. Madje, unë do të jem tërësisht dakord nëse ai cakton dhjetë vjet si kohë të përmbushjes së profecisë së vet kundër meje, e jo gjashtë vjet siç ia kam caktuar unë atij. Aktualisht, Lekhrami nuk mund të jetë më shumë se tridhjetë vjeç. Është i ri në moshë, i fuqishëm dhe gëzon shëndet të shkëlqyer. Kurse unë jam mbi pesëdhjetë vjeç, i dobët, me sëmundje kronike dhe me një sërë problemesh të tjera shëndetësore. Ky duel do të jetë një rast i volitshëm për të provuar se cila është fjala e njeriut dhe cila është fjala e Zotit të Plotfuqishëm.

Pretendimi i kritikëve, sipas të cilëve kjo nuk është më epoka për profeci të tilla, është një pretendim bosh që pohojnë shumë njerëz, të cilët nuk mendojnë gjatë. Sipas meje, kjo epokë është e tillë që nuk mund t'ia gjesh dot shembullin në kohërat e mëparshme, për sa i përket mundësisë së njeriut për të pranuar të vërtetat e fuqishme dhe të përsosura. Kështu është, sepse në këtë epokë nuk mund të mbetet i fshehur as një mashtrim e as ndonjë dinakëri. Por, për të drejtët kjo është një arsye më shumë për t'u gëzuar, sepse vetëm ai, që di të dallojë të vërtetën nga gënjeshtra, mund ta çmojë me zemër të vërtetën, mund ta pranojë dhe mund ta përqafojë atë me gjithë shpirt. Gjithashtu, e vërteta ka një fuqi të tillë magnetike, saqë ajo

vetë i tërheq njerëzit drejt vetes. Nëse në këtë epokë nuk ka etje për të ditur të vërtetën, përse vallë bota po pranon qindra të vërteta të reja, të cilat etërit e njerëzve të sotëm nuk i kishin pranuar? Për ç'arsye vallë shohim gjithë këtë revolucion të madh që ka filluar në botë? Në këtë aspekt, kjo epokë patjetër që është mike e të vërtetave të përsosura dhe jo armike e tyre. Do të ishte ofendim nëse pohohet se 'bota është bërë e zgjuar dhe nuk është më koha e njerëzve të thjeshtë'. Në këtë mënyrë do të nënkuptohej se kjo epokë, në të cilën jetojmë, qenka kaq e ligë që nuk do ta pranojë kurrë të vërtetën edhe kur ajo të jetë e zbuluar. Unë kurrsesi nuk mund ta pohoj një gjë të tillë. Sepse unë shoh që shumica e atyre që vijnë tek unë dhe fitojnë dobi prej meje janë të rinj të shkolluar, disa prej tyre janë me shkollë të lartë, baçelorë e masterë. Unë gjithashtu shoh që këta njerëz të arsimuar po i pranojnë të vërtetat me shumë zell. Madje, kemi një grup anglezësh euroaziatikë, të shkolluar dhe të sapoadhëruar në Islam, që banojnë në zonën e Madrasit, që janë anëtarë të Xhematit tim e që i kanë pranuar të vërtetat. Deri këtu, mendoj se i kam shkruar të gjitha gjërat që janë të nevojshme për t'u kuptuar nga çdokush që ka frikë ndaj Zotit. Arjët kanë të drejtën ta komentojnë si të duan temën time. Nuk merakosem aspak për këtë, sepse unë e di që në këtë moment si ta lavdërosh, e si ta kritikosh këtë profeci, është e njëjtë. Nëse kjo profeci është prej Zotit të Plotfuqishëm, dhe unë e di shumë mirë që prej Tij është, ajo do të përmbushet pashmangshmërisht duke lënë një shenjë të tmerrshme dhe duke ua tronditur zemrat njerëzve. Po nuk që prej Tij, turpi i botës do të bjerë mbi mua, dhe do të jem edhe më shumë i turpëruar, nëse do të filloja më pas ta interpretoja me fjalë boshe. Por, Ai Zot i Përhershëm, Ai që është i Shenjtë dhe i Pastër nga çdo e metë, Ai që ka nën kontroll çdo gjë, kurrë nuk e nderon gënjeshtarin.

BEKIMET E LUTJES

Unë nuk kam asnjë armiqësi personale me Lekhramin, siç mund të jetë pretenduar. Madje, nuk kam armiqësi personale me askënd. E vërteta është që Lekhrami është armiqësuar me të vërtetën dhe ka fyer rëndë **njeriun më të përsosur** dhe të shenjtë, burimin e të gjitha të vërtetave, [Profetin Muhammed^{sav}], andaj, Zoti i Plotfuqishëm deshi të provojë nderin **e të dashurit** të Tij.

وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ

Paqja qoftë mbi atë që ndjek udhëzimin!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëbërësit.

Atë e lavdërojmë dhe të Dërguarit të Tij fisnik i dërgojmë salavate!

Vështrim mbi dy libra
“Ed-dua vel-istixhabe” dhe
“Tehriru fi usulit-tefsir”²
të Sejid Ahmed Khanit K.C.S.I.

اے اسیر عقل خود بر ہستی خود کم ہناز
کین سپہر بوالعجاب چون تو بسیار آورد
غیر را هرگز نمی باشد گزر در کوئی حق
ہر کہ آید ز آسمان اور از آن یار آورد
خود بخود فہمیدن قرآن گمان باطل است
ہر کہ از خود آورد او نجس و مردار آورد

*O rob i mendjës sate,
me veten tënde mos u mburr,*

² Përkthimi i këtyre dy titujve është: “Lutja dhe pranimi i saj” dhe “Shkrim mbi parimet e tefsirit” [Botuesi]

BEKIMET E LUTJES

*në shumë vende ky rruzull
si ti ka sjellë shumë.*

*Kurrë s'e shkel dot i huaji
rrugën e të Vërtetit;
veç kush vjen nga qielli lart,
sjell sekretin e të Dashurit.*

*Ta kuptosh Kuranin vetë;
sa ide e kotë!
Kush shpik nga vetja e tij,
sjell papastërti dhe ndot.³*

Në librin e tij të lartpërmendur, i nderuari Sejid shpalos bindjet e tij rreth lutjes duke thënë:

Pranimi i lutjes nuk do të thotë që ty të të jepet ajo për të cilën i je lutur Zotit, sepse po të ishte ky kuptimi për pranimin e lutjes, do të gjendeshim përballë dy problemeve: (1) Mijëra njerëz i përgjërohen dhe duke qarë i luten Zotit, por Ai nuk ua pranon kërkesat. Mospranimi i kërkesave nënkupton se lutjet nuk u janë pranuar, ndërkohë Zoti Vetë ka premtuar se Ai i pranon lutjet. (2) Gjithçka që ndodh, është e caktuar të ndodhë. Po kështu, ajo që nuk ndodh, është e caktuar të mos ndodhë, andaj, asgjë nuk do të ndodhë kundër këtyre caktimeve; prandaj, nëse pranimi i lutjes nënkupton pranimin e kërkesës, atëherë premtimi i Zotit "Lutmuni Mua, Unë do t'ju përgjigjem"⁴ nuk mund të realizohet në çështjet që janë caktuar të mos ndodhin. Në këtë rast, premtimi i përgjithshëm nga ana e Zotit për pranimin e lutjeve do të rezultojë i gabuar, pasi lutjet pranohen vetëm për ato gjëra, për të cilat është e caktuar që

³ Përkthimi i vargjeve perse. [Botuesi].

⁴ Kurani i Shenjtë 40:61.

BEKIMET E LUTJES

të ndodhin. Por në të vërtetë premtimi për pranimin e lutjeve është i përgjithshëm dhe nuk ka përjashtime. Pra, përderisa ka ajete që pohojnë se nuk do të të jepet asgjë që nuk ka qenë e shkruar, dhe përderisa ka ajete që pohojnë se asnjë lutje nuk refuzohet, madje, të gjitha lutjet pranohen, siç Zoti i Plotfuqishëm e premtonte këtë gjë në ajetin: “Lutmuni Mua, Unë do t’ju përgjigjem”,⁵ kjo kontradiktë nuk mund të zgjidhet ndryshe, përveçse të besojmë se pranimi i lutjes nënkupton vetëm pranimin e adhurimit. Pra, të besojmë se lutja është adhurim, të cilin kur e bën me zemër, me përlulësi e me përgjërime, Zoti i Plotfuqishëm ka premtuar se do të ta pranojë. Shkurt, pranimi i lutjes mund të kuptohet vetëm me pranimin e adhurimit, gjë e cila të sjell shpërblime. Po, nëse diçka është e caktuar të të jepet, dhe ti rastësisht për atë i lutesh Zotit, Zoti ta jep atë, por jo për shkak se ti i je lutur Atij, por sepse ajo ka qenë e shkruar për ty. Megjithatë, lutja ka një dobi të madhe, pasi kur i lutesh Zotit duke menduar për madhësitë dhe plotfuqinë e Tij, fiton një emocion, i cili mbizotëron të gjitha mendimet që të mundonin, rrjedhimisht gjen durim dhe qëndrueshmëri. Kjo ndjesi është domosdoshmëri për adhurimin. Pikërisht kjo qubet pranimi i lutjes.

Në pjesën e fundit të libërthit të tij, z. Sejid ngre çështjen e atyre që nuk e dinë thelbin e lutjes, të cilët mund ta shtrojnë pyetjen: Ç’dobi ka lutja nëse nuk është e shkruar të ndodhë? Thënë ndryshe, përderisa do të marrësh atë që është e shkruar për ty, në daç lutu në daç jo, po kështu, nuk do të marrësh dot atë që nuk është e shkruar për ty, edhe sikur të lutesh mijëra herë për të, atëherë lutja qenka një punë e kotë! Duke iu përgjigjur kësaj pyetjeje, ai pohon:

Natyra e njeriut është e atillë që priret të kërkojë ndihmë në kohë vështirësie. Pra, ai lutet për shkak të natyrës së vet, pa marrë

⁵ Kurani i Shenjtë 40:61.

BEKIMET E LUTJES

parasysh nëse do t'i përmbushet dëshira ose jo. Për t'iu përgjigjur kësaj kërkesë të natyrshme të njeriut, Zoti i tha, – Kërkoje vetëm te Zoti atë që ke për të kërkuar!

Më sipër kam përmbledhur mendimet e z. Sejid Ahmed Khan, sipas të cilave zotëria beson se lutja nuk ia plotësuaka qëllimin njeriut. Madje, ajo nuk shërben fare në këtë drejtim dhe se, sipas tij, çdokush që mendon të arrijë ndonjë dëshirë nëpërmjet lutjes, ka menduar kot, ngaqë ai nuk ka nevojë të lutet për atë që është e caktuar të ndodhë, ndërsa të lutet e të përgjërohet për atë që është e caktuar të mos ndodhë, është thjesht e padobishme. Shkurt, e gjithë kjo tregon qartazi që z. Sejid beson se lutja është vetëm për adhurim dhe është gabim të mendosh që ajo mund të të plotësojë ndonjë dëshirë.

Duhet të dini që z. Sejid ka gabuar rëndë në të kuptuarit e ajeteve të Kuranit. Këtë gabim unë do ta shtjelloj në fund të këtij shkrimi, *inshaAllah te'ala*,⁶ por fillimisht dua të shpreh keqardhjen time të thellë për z. Sejid që nuk paskësh arritur t'i kuptonte urtësitë e Kuranit të Shenjtë dhe nuk paskësh vërejtur as ligjin e natyrës, për të cilin ai pretendon fort që e ndjek, duke e quajtur udhëzimin praktik të Zotit dhe shpjegimin e sekreteve të fshehta të Kuranit të Shenjtë!

A nuk e di z. Sejid se, megjithëse asnjë e mirë apo e keqe në botë nuk është e lirë nga *caktimi*, natyra ka vendosur mjete të caktuara për arritjen e saj?! Efektet e këtyre mjeteve nuk i kundërshton asnjë i mençur. Po të konsiderohej gjithçka si e paracaktuar dhe të ishte njësoj si të luteshe ose të mos luteshe, do të ishte po aq i paefektsëm edhe përdorimi i ilaçeve [gjatë sëmundjes]. Pra, si t'i përdorje a të mos i përdorje, nuk do të kishe ndonjë efekt. Por, z. Sejid nuk do të guxojë kurrë të pohojë se mjekësia është krejtësisht e pabazë dhe se

⁶ Lutja *inshaAllah te'ala* d.m.th. në dashtë Allahu i Madhërishtëm. [Botuesi]

Mjeku Absolut⁷ nuk ka lënë asnjë efekt në ilaçe? Nëse z. Sejid beson në efikasitetin e mjekësisë në botën lëndore, pavarësisht nga besimi edhe në *caktimin* Hyjnor, përse ai i diskriminon ligjet e Zotit që i përkasin botës shpirtërore e që janë të ngjashme dhe paralele me to? Mos vallë besimi i z. Sejid është se Zoti i Plotfuqishëm ka fuqinë të pajisë ilaçet si *turbad*, *skamonia*, *sena* dhe *farën e pambukut*, me një efekt aq të fuqishëm, saqë një dozë e plotë e ndonjëres prej tyre lehtëson menjëherë diarrenë; ose Zoti të pajisë arsenikun, *besb-in* dhe helmet e tjera vdekjeprurëse me efekte aq të fuqishme, aq sa konsumi i një koncentrit, qoftë të njërit prej tyre, të jetë i mjaftueshëm sa për të larguar një person nga kjo botë brenda pak çastesh, kurse lutjet e singerta dhe të përzemërta të robërve të Tij të zgjedhur, po ky Zot t'i lërë krejt pa efekt! A është e mundur vallë që të ketë çrregullim në ligjin Hyjnor? A është e mundur që vullneti i Zotit të shfaqet tek ilaçet në dobi të krijesave të Tij, por të mos shfaqet në rastin e lutjeve? Jo! Kurrresi jo!

E vërteta qëndron ndryshe. Z. Sejid është tërësisht në padijeni të filozofisë së vërtetë të lutjeve dhe nuk ka përvojë në efektet e tyre të përsosura. Shembulli i tij është si i atij që pi një ilaç të vjetër e të skaduar, dhe meqë nuk i jep asnjë efekt, nxjerr përfundimin e përgjithshëm se ilaçi është i paefektshëm për sëmundjen që ka. Sa keqardhje për z. Sejid! Pavarësisht se ka arritur pleqërinë, ende nuk e ka kuptuar sistemin e natyrës që ka krijuar Zoti! Ai as nuk kuptoi se si Zoti e lidhi *caktimin* ose *tekdirin* me shkaqet dhe as nuk dalloi siç duhej marrëdhënien e thellë, të pazëvendësueshme dhe të ndërsjellë ndërmjet shkakut dhe pasojës. Kjo është arsyeja pse ai ra në gabim duke menduar se gjërat mund të ndodhin pa hyrë në lojë shkaqet fizike dhe shpirtërore të caktuara nga natyra. Sigurisht, nuk ka asgjë që nuk është e paracaktuar dhe efektet e të gjitha gjërave që njeriu i

⁷ Zoti i Plotfuqishëm [Botuesi].

BEKIMET E LUTJES

përdor, si zjarri, uji, ajri, toka, misri, perimet, kafshët, mineralet etj., janë të paracaktuara për të; megjithatë, nëse një naiv mendon se ai mund të arrijë diçka, pa i përdorur mjetet e duhura që Zoti ka caktuar për punën e tij, dhe pa ecur në rrugën që është përcaktuar nga natyra dhe pa ndërmjetësimin e mjeteve fizike ose shpirtërore, kërkon vetëm ta zhbëjë urtësinë e Zotit të Plotfuqishëm. I vetmi kuptim që më del për shkrimin e z. Sejid ky është: ai nuk e konsideron lutjen si një nga ato shkaqe efektive, në ekzistencën e të cilave ai beson deri në ekzagjerim. Për shembull, nëse do t'ia përshkruaje zotit Sejid veçoritë e zjarrit, ai nuk do t'i mohonte kurrë ato, madje nuk do të pohonte kurrë se nëse është e paracaktuar për dikë të digjet, ai do të digjet edhe pa zjarr. Prandaj, jam i befasuar se ai, pavarësisht se është musliman, mohon efektet e lutjes, e cila herë bëhet dritë në errësirë, dhe herë djeg dorën e armikut dëmsjellës. Mos vallë z. Sejid mendon për caktimin (për *tekdirin*) vetëm kur bëhet fjalë për lutjen dhe e harron atë kur flet për zjarrin dhe për elementet e tjera lëndore? A nuk është i njëjti *caktim* që ndikon në të dyja rastet? Megjithëse z. Sejid beson në *caktimin*, ai në të njëjtën kohë beson me forcë edhe në mjetet fizike, madje në mënyrë të ekzagjeruar te këto të fundit, sa që ka marrë famë të keqe; pse atëherë, vetëm kur bëhet fjalë për lutjen, ai harron sistemin e natyrës që e predikon vetë? Pra, sipas tij, edhe miza paskësh ndikim, por lutja jo! E vërteta qëndron se z. Sejid është tërësisht në padijeni për këtë fushë, nuk ka aspak përvojë dhe as nuk shoqërohet me njerëz me përvojë.

Në vijim, për dobinë e publikut të gjerë, do të shpalos realitetin e pranimit të lutjes. Por, duke qenë se çështja e pranimit të lutjes është një nën-temë e temës më të gjerë, që është lutja, kushdo që nuk e ka kuptuar dot temën kryesore, nuk mund ta kuptojë lehtësisht as nën-temën. Rrjedhimisht rrezikon të gabojë. Kjo është edhe arsyeja pse z. Sejid gaboi. Realiteti i lutjes përbëhet nga rob i sinqertë

BEKIMET E LUTJES

dhe ekzistenca e një lidhjeje tërheqëse midis tij dhe Zotit të tij. Domethënë, së pari, mëshira e të Gjithëmëshirshmit [*Rrahman*] e tërheq robin drejt Vetes e më pas, tërheqjet që shkaktohen nga singeriteti i robit, bëjnë që Zoti t'i afrohet atij. Kjo lidhje midis tyre, në kohën kur bëhet lutja, arrin një pozitë aq të lartë, saqë shkakton rezultate të çuditshme. Kështu, gjatë një vështirësie të madhe, robi përulet para Zotit me besim të përsosur, me shpresë të përsosur, me dashuri të përsosur, me besnikëri të përsosur, me kurajë të përsosur, më pas gris me vetëdije të plotë një e nga një perdet e errëta të shkujdesjes; e më pas atij i qartësohet gjithnjë e më shumë gjendja e tij e të qenit hiç. Pikërisht në atë pikë ai sheh pragun e Zotit, ku nuk shoqëron askënd e asgjë me Të. Në atë moment, shpirti i tij vë kokën në pragun e Tij. Fuqia tërheqëse, që i është dhuruar robit, fillon të tërheqë mirësitë e Zotit. Atëherë Zoti ndërmerr përmbushjen e kërkesës së robit dhe e vë efektin e lutjes së tij në të gjitha mjetet e nevojshme, të cilat shkaktojnë përmbushjen e kërkesës së lutësit. Për shembull, nëse lutja është që të bjerë shi, pas pranimit të lutjes, në saje të efektit të saj, Zoti krijon mjetet lëndore që janë të nevojshme për shiun. E nëse kërkesa është një mallkim për thatësi, i Plotfuqishmi krijon mjetet e kundërta. Për këtë arsye, njerëzit e përsosur, të cilët kanë përvojë në *keshf*⁸, me përvojat e tyre të shumta kanë vërtetuar që lutja **e njeriut të përsosur** fiton një fuqi krijimi. Domethënë, me lejen e Zotit, ajo ndikon në botën poshtë dhe në botën lart, duke ndërhyrë në elementet, në trupat qiellorë dhe në zemrat e njerëzve për të arritur objektivin e dëshiruar. Nuk mungojnë shembuj të tillë në shkrimet e shenjta të Zotit të Plotfuqishëm. Madje, shkaku i disa kategorive të mrekullisë, nuk është gjë tjetër pos **pranimit të lutjes**. Burimi i mijëra mrekullive që kanë treguar **Profetët**, si dhe i të gjitha

⁸ *Keshf*: Vizion, zbulesë. [Botuesi]

BEKIMET E LUTJES

gjërave të jashtëzakonshme që kanë treguar *evlijatë*⁹ deri më sot, në të vërtetë është **lutja**. Efekti i lutjes shpesh ka shfaqur dhe vijon të shfaqë gjëra të çuditshme e të jashtëzakonshme të krijimtarisë së Zotit. Si ajo ngjarje e çuditshme që ndodhi **në shkretëtirën e Arabisë**, ku brenda pak ditësh u ringjallën qindra mijëra të vdekur, të ligjtë prej brezash morën ngjyra Hyjnore, të verbrit fituan shikimin, memecët filluan të flisnin për njohjen Hyjnore dhe bota përnjëherë pati një revolucion të tillë, që nuk ishte parë a dëgjuar më parë. A e dini se çfarë e shkaktoi këtë? **Ishin përgjërimet në netët e errëta të dikujt që ishte përhumur pas Allahut, përgjërimet e të cilit lëshuan një britmë në të gjithë botën** dhe shfaqën mrekulli të tilla, që dukeshin të pamundura për një të paarsimuar e të papërkrahur si ai.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِعَدَدِ هَمِّهِ وَعَمِّهِ وَحُزْنِهِ لِهَذِهِ الْأُمَّةِ، وَأَنْزِلْ عَلَيْهِ أَنْوَارَ رَحْمَتِكَ إِلَى الْأَبَدِ.

O Allah, zbrit mbi të dhe ndjekësit e tij bekimet dhe paqen Tënde sipas dhimbjes dhe ankthit që ai ndjeu për umetin e tij dhe hidh mbi të përgjithmonë dritën e mëshirës Sate!

E them edhe nga përvoja, që efekti i lutjeve është shumë më i fortë sesa efekti i tipareve të ujit apo të zjarrit. Madje, asgjë nga **gjërat natyrore** nuk është **më shumë efektive** sesa **lutja**.

Shtrohet pyetja: pse disa lutje nuk përmbushen dhe pse nuk shohim efektin e tyre? Përgjigja ime është kjo: e njëjta situatë është edhe me ilaçet. A e kanë mbyllur dot vallë ilaçet derën e vdekjes?! A nuk është e vërtetë që edhe ato mund të rezultojnë joefektive?! E megjithatë, a ka njeri që mund t'i hedhë dot poshtë ato?! Është e vërtetë që caktimi mbulon çdo çështje, por caktimi as nuk i ka bërë shkencat të padobishme, dhe as nuk i ka nxjerrë mjetet jashtë përdorimit. Madje, nëse thellohem, do të kuptojmë që edhe këto mjete, **lëndore** dhe **ato**

⁹ *Evlja*: Miqtë e Zotit. Shumësi i fjalës *veli*. [Botuesi]

shpirtërore, nuk janë jashtë caktimit. Për shembull, nëse një i sëmure e ka caktimin e mirë, do të krijohen rrethanat e atilla që ai t'i gjejë mjetet dhe ilaçet e nevojshme. Gjithashtu, edhe vetë trupi i tij do të jetë në atë gjendje që të përfitojë prej tyre. Atëherë, ilaçet qëllonjë në shenjë. I njëjti parim vlen edhe për **lutjen**. Domethënë, të gjitha mjetet dhe kushtet për pranimin e një lutjeje bëhen të disponueshme vetëm kur Zoti dëshiron ta pranojë atë. Zoti i Plotfuqishëm ka lidhur sikurse rendin fizik, ashtu edhe rendin shpirtëror, në të njëjtin zinxhir shkak-pasoje. Prandaj, z. Sejid e ka shumë gabim kur pranon sistemin lëndor, duke mohuar sistemin shpirtëror.

E gjykoj të nevojshme të shtoj se nëse z. Sejid nuk pendohet për bindjet e tij të gabuara dhe kërkon dëshmi për pranimin e lutjeve, dua t'i them se **unë jam i caktuar prej Zotit** për të korrigjuar gabime të tilla. Unë i premtoj zotit Sejid që **do ta informoj atë për pranimin** e disa prej lutjeve të mia përpara se ato të përmbushen. Madje, për to, jo vetëm që do ta informoj, por edhe do t'i botoj, me kushtin që z. Sejid të deklarojë se ai do të heqë dorë nga bindjet e tij, nëse pretendimi im provohet.

Në shkrimin e tij, z. Sejid pohon se Zoti i Plotfuqishëm paska premtuar në Kuranin e Shenjtë se do t'i pranojë të gjitha lutjet. Haptas ky mendim është një gabim prej tij, sepse realisht nuk pranohen të gjitha lutjet. As ajeti "*Lutmoni Mua, Unë do t'ju përgjigjem*",¹⁰ të cilit ai i referohet, nuk i vjen fare në ndihmë. Kjo sepse, në ajetin "*Lutmoni Mua, Unë do t'ju përgjigjem*",¹¹ Zoti e jep porosinë në formën urdhërore. Kjo tregon se ajeti nuk flet për lutjen e zakonshme, por i referohet adhurimit që Ai ia ka obliguar njeriut. Dihet që jo të gjitha lutjet janë obligim, madje në disa ajete, Allahu

¹⁰ Kurani i Shenjtë 40:61.

¹¹ Kurani i Shenjtë 40:61.

BEKIMET E LUTJES

i Madhërishëm i ka përshkruar durimtarët se ata mjaftohen duke thënë “*ne jemi të Allahut dhe tek Allahu do të kthehemi*”. Një argument tjetër i fuqishëm që këtu lutja nënkupton adhurimin e obliguar është vetë konteksti i ajetit në fjalë. Pra, fjalia jo vetëm që është në formën urdhërore, madje kjo lutje është quajtur *ibadet*, duke paralajmëruar se me refuzimin e këtij urdhri, rrezikon ndëshkimin e xhehenemit.¹² Ne e dimë që ka lutje të tjera që nuk e kanë këtë paralajmërim, madje në disa raste Zoti i ka qortuar Profetët, paqja qoftë mbi ta, për lutjen që kanë bërë. Ajeti ku Zoti thotë:

إِنِّي أَعْظَمُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ

“... *Të këshilloj që të mos bëhesh ndër të paditurit*”,¹³ është dëshmi për këtë. Pra, nëse çdo lutje do të quhej adhurim me obligim, Zoti nuk do ta qortonte Hazret Nuhun, paqja qoftë mbi të, me fjalët:

لَا تَسْلَنْ

“*mos Më kërko*”.¹⁴

Në disa raste, *evlijatë* dhe Profetët e konsiderojnë lutjen si mungesë respekti. Për lutje të tilla, ata ndjekin parimin – pyete zemrën. Pra, gjatë vështirësisë, nëse zemra e tyre u tha – lutu, ata u lutën, dhe nëse zemra u tha – duro, ata duruan dhe nuk u lutën. Përveç kësaj, për lutjet e tjera që nuk janë adhurim, Allahu i Madhërishëm nuk e ka bërë premtimin se do t’i pranojë patjetër, por qartazi ka thënë – nëse dua, i pranoj; nëse nuk dua, nuk i pranoj; siç e tregon ky ajet që gjendet në Kuran, në suren El-En’am, në xhuzin nr. 7:

بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ

“*Përkundrazi, Atë do ta lusin. Atëherë, nëse do të dojë, Ai do t’ju largojë atë për të cilën i luteni dhe ju do ta harroni atë që e bëni ortak (me Të)*.”¹⁵

¹² Shikoni Kuranin e Shenjtë 40:61. [Botuesi]

¹³ Kurani i Shenjtë 11:47.

¹⁴ Kurani i Shenjtë 11:47.

¹⁵ Kurani i Shenjtë 6:42.

BEKIMET E LUTJES

Nëse pranojmë, qoftë edhe me hezitim, se në këtë kontekst fjala “*lutmuni*” i referohet lutjes në përgjithësi, atëherë nuk kemi zgjidhje tjetër përveçse të pranojmë se lutja e përmendur këtu është ajo që plotëson të gjitha kushtet për pranimin e saj. Ne e dimë se nuk është në fuqinë e njeriut t’i përmbushë të gjitha këto kushte vetë, përveçse nëse e ndihmon Zoti. Gjithashtu, nuk duhet të harrojmë se nuk mjafton vetëm përgjërimi për pranimin e lutjes, por lutja kërkon edhe druajtje ndaj Zotit, pastërti, vërtetësi në fjalë, besim të përsosur, dashuri të përsosur dhe përqendrim të përsosur. Përveç kësaj, është thelbësore që ajo, të cilën e kërkon përmes lutjes, të mos bie ndesh me planin Hyjnor dhe, në sy të Zotit, të mos jetë në dëm të atij që lutet ose të atij për të cilin lutet, si në këtë botë ashtu edhe në botën tjetër. Shpesh ndodh që, megjithëse të gjitha kushtet e tjera duken të përmbushura, ajo që kërkohet në lutje mbetet kundër urtësisë Hyjnore për vetë lutësin, dhe nuk i sjell asnjë të mirë nëse i plotësohet lutja. Për shembull, nëse fëmija i kërkon duke qarë me dënësë nënës që ajo t’i japë një gacë të ndezur, ose një gjarpër, ose t’i japë të pijë një helm që duket i këndshëm, nëna nuk do t’ia plotësojë kurrë dëshirën. Nëse ajo do ta bëjë këtë, dhe nëse fëmija do t’i shpëtojë vdekjes, por do të humbasë ndonjë gjymtyrë të tij, pasi të rritet me siguri do t’i ankohet fort nënës së tij të pamend.

Përveç kësaj, ka edhe shumë kushte të tjera, pa të cilat një lutje e caktuar nuk meriton të quhet lutje. Derisa një lutje të mos jetë e frymëzuar nga shpirtshmëria e plotë dhe të mos jetë krijuar një lidhje e ngushtë midis atij që lutet dhe atij për të cilin bëhet lutja, shpresa për pranimin e saj është shumë e vogël. Gjithashtu, derisa nuk ka vullnet Hyjnor për pranimin e lutjes, të gjitha këto kushte mbeten të papërmbushura dhe aftësitë tona mbeten pa përqendrim të plotë.

Z. Sejdi gjithashtu pranon se lumturitë, begatitë, kënaqësitë dhe rehatitë e botës tjetër, të cilat quhen *shpëtim*, janë rezultat i besimit

dhe i lutjeve të singerta. Meqenëse kjo është kështu, z. Sejid nuk ka zgjidhje tjetër veçse të pranojë se lutjet e besimtarit me siguri kanë efekt, ia largojnë fatkeqësitë dhe ia mundësojnë qëllimet. Sepse, nëse nuk mund të jenë të tilla, çfarë arsyeje ka ai që të pohojë se në Ditën e Gjykimit ato do t'ia plotësojnë qëllimet besimtarit? Mendoni dhe reflektoni mirë! Nëse lutja është një gjë pa efekt dhe nuk mund të bëhet shkak për largimin e fatkeqësisë në këtë botë, atëherë pse do të bëhet shkak i largimit të saj në botën tjetër?! Është shumë e qartë se, nëse lutjet tona me të vërtetë kanë ndikim për të na shpëtuar nga fatkeqësitë, atëherë ky ndikim duhet të shfaqet edhe në këtë botë, në mënyrë që besimi dhe shpresa jonë të rriten dhe ne të lutemi me më shumë zell për shpëtimin tonë në botën tjetër. Por, nëse lutja është asgjë dhe do të ndodhë vetëm ajo që është shkruar në ballë, atëherë, ashtu siç lutja është e kotë për fatkeqësitë e kësaj bote, siç beson z. Sejid, do të jetë e kotë edhe për botën tjetër, rrjedhimisht do të jetë shpresë e kotë të mbështetemi në të.

Tani nuk dua ta zgjasë më shumë këtë temë, sepse të drejtët, duke lexuar me kujdes shpjegimin tim, do ta kuptojnë se i kam sjellë zotit Sejid prova të mjaftueshme për keqkuptimin e tij.

Nëse z. Sejid vazhdon të mos heqë dorë nga kokëfortësia e tij, ia kam dhënë edhe një rrugë alternative për ta plotësuar argumentin ndaj tij. Nëse ai me të vërtetë është kërkues i së vërtetës, sigurisht që nuk do ta refuzojë.

Libri tjetër prej zotit Sejid, "*Tabrir fi Usul et-Tefsir*",¹⁶ bie në kontrast të plotë me të parin. Duket sikur z. Sejid t'i ketë shkruar këto dy shkrime në një gjendje hutimi. Sepse, në traktatin e tij mbi pranimin e lutjeve, ai i jep përparësi caktimit (*tekdir*) dhe i konsideron mjetet e natyrës si të pavlera, dhe mbi këtë bazë ai mohon pranimin e lutjeve. Ndërkohë që në realitet, lutja është një nga mjetet e natyrës, për të

¹⁶ Përkthimi i titullit të librit: Shkrim mbi parimet e *tefsirit*. [Botuesi]

cilën më shumë se njëqind mijë Profetë dhe dhjetëra miliona *evlija* kanë dëshmuar vazhdimisht.¹⁷ Çfarë tjetër kishin në dorë Profetët, përveç lutjes?!

¹⁷ Për dobinë e lexuesve, dëshiroj të sjell tekstin me gjithë përkthimin e tij, që *Kutb rabbani*, *Gauth subhani*, Sejid Abdulkadër Xhejlani, *r.anhu*, ka shkruar në librin e tij “*Futuhul-Gajb*”, lidhur me përqendrimin e njeriut të përsosur dhe efektin e lutjes, bazuar në përvojat e tij personale. E sjell fragmentin si provë që çdo fushë ka specialistët e vet dhe për çdo fushë pranohet dëshmia e specialistit përkatës për shkak të përvojës së tij. Bazuar në këtë parim, edhe filozofinë e pranimin të lutjes mund ta kuptojmë mirë vetëm ai që ka një marrëdhënie të singertë dhe dashuri të vërtetë me Zotin. Prandaj, ta kuptosh këtë filozofi të shenjtë nga z. Sejid Ahmed Khan është si të kërkojë për shërimin e një sëmundjeje njerëzore shërbimet e një veterineri. Nëse z. Sejid Ahmed Khan do të shpjegonte marrëdhëniet midis qeverisë tokësore dhe nënshtetasve të saj, ai pa dyshim do të ishte i aftë për ta bërë këtë; por çështjet Hyjnore njihen vetëm nga njerëzit e Zotit. Fragmenti në fjalë është si më poshtë:

فاجعل أنت جملتك وأجزاء أصنامًا مع سائر الخلق ولا تطع شيئًا من ذلك ولا تتبعه جملة فتكون كبريًا أحمر فلا تكاد ترى فحينئذ تكون وارث كل نبي ورسول وبك تختم الولاية وتنكشف الكروب وبك تسقي الغيوث وبك تنبت الزروع وبك تدفع البلايا والمجن عن الخاص والعام وأهل الثغور وتقلب يد القدرة ويدعوك لسان الأزل وتنزل منازل من سلف من أولي العلم ويرد عليك التكوين وخرق العادات وتؤمن على الأسرار والعلوم الدنية وغرائبها.

Kuptimi: Nëse dëshiron të bëhesh i pranuar nga Zoti, beso me bindjen më të plotë dhe kupto se duart e tua, këmbët e tua, gjuha jote, sytë e tu dhe e gjithë qenia jote, me të gjitha pjesët e saj, janë *idhuj* që pengojnë në rrugën tënde. Dhe të gjitha krijesat e tjera gjithashtu janë idhuj që të pengojnë në rrugën tënde. Fëmijët e tu, gruaja jote, çdo dëshirë e kësaj bote që kërkon të arrish, pasuria e kësaj bote, nderi dhe prestigji tokësor, çdo shpresë dhe frikë e kësaj bote, mbështetja apo besimi yt në dikë tjetër, frika jote nga dëmtimi prej kujtdo, të gjitha këto janë idhuj që pengojnë në rrugën tënde. Prandaj, mos u nënshtro ndaj asnjërit prej këtyre idhujve dhe mos humb tërë qenien tënde në rrugën e ndjekjes së tyre. Domethënë, kujdesu për ta duke qëndruar brenda kufijve të porosive që të ka dhënë Zoti dhe brenda traditave të njerëzve të dëlirë. Nëse arrin ta bësh këtë, do të bëhesh si “*squfuri*

Kurse në librin e dytë, zoti Sejid duket se nuk e konsideron caktimin (*tekdirin*) si diçka të rëndësishme, sepse ai i përshkruan të gjitha gjërat si qenie me ekzistencë të pavarur, sikur ato t'i kenë dalë Zotit nga dora dhe Ai tani nuk ushtron dot asnjë kontroll mbi transformimin ose ndryshimin e tyre; sikur Hyjnia e Tij ka mbetur e kufizuar në një sferë të ngushtë dhe sikur manifestimi i fuqisë së Tij tashmë i përket së kaluarës, dhe gjendja në të cilën gjërat ekzistojnë sot nuk është për shkak të caktimit të Zotit, pasi **koncepti i caktimit kërkon kontrollin e Zotit Caktues**, por është një cilësi e qenësishme e vet gjërave, e cila nuk mund të ndryshohet ose të transformohet.

Është e qartë se karakteristikat, mbi të cilat Zoti i Plotfuqishëm nuk ka kontroll, nuk mund të quhen caktimi i Tij. Nga ana tjetër,

i kuq" [substancë shumë e çmuar], dhe pozita jote do të ngrihet në një nivel shumë të lartë, aq sa nuk do të dukesh më. Dhe Zoti i Madhërishtëm do të të bëjë trashëgimtar të Profetëve dhe të Dërguarve të Tij, që do të thotë, dituritë, njohuritë dhe bekimet e tyre, të cilat ishin fshehur dhe harruar, do të të dhurohen përsëri. Dhe shenjtëria do të vulolet me ty, domethënë pas teje nuk do të vijë më i madh se ti. Me lutjet e tua, me vendosmërinë tënde dhe me bekimet e tua, njerëzve do t'u largohen edhe brengat e mëdha; do t'u bjerë shi atyre që janë prekur nga thatësira; do të rriten të korrat; fatkeqësitë dhe vuajtjet e çdo njeriu, qoftë i thjeshtë apo i lartë, madje edhe telashet e mbretërve, do të largohen me vëmendjen dhe lutjen tënde. Dora e fuqisë Hyjnore do të jetë me ty; dhe në cilindo drejtim që Ajo të shkojë, atje do të shkosh edhe ti. Gjuha e përjetësisë do të të thërrasë drejt vetes, domethënë gjithçka që do të rrjedhë nga gjuha jote do të jetë nga Zoti i Madhërishtëm dhe do të jetë e bekuar; dhe ti do të bëhesh trashëgimtar i të gjithë të drejtëve, të cilëve u ishte dhënë dituria më parë. Ty do të të jepet një lloj fuqie krijuese. Domethënë, lutja dhe vëmendja jote do të ushtrojë ndikim në botë; e më pas nëse ti dëshiron të jetësosh diçka që nuk ekziston, ose të zhdukësh diçka që ekziston, do të ndodhë. Gjëra të jashtëzakonshme dhe mrekulli do të shfaqen nëpërmjet teje; dhe ty do të të zbulohen sekretet Hyjnore dhe do të të jepen njohuri të thella të dijes Hyjnore, për të cilat ti do të konsiderohesh i besueshëm dhe i denjë. **(Autori)**

nëse Ai ka kontroll mbi to, atëherë ekziston gjithmonë mundësia e ndryshimit. Kështu, në librin e dytë, zoti Sejid e ka hequr sundimin e Caktuesit të Vërtetë në të gjitha gjërat, në atë masë sa, për sa u përket cilësive të tyre të brendshme, ai i konsideron ato të mos jenë më nën vullnetin e Zotit të tyre.

Kjo është si neni 5 i Aktit për Qiramarrësit, në të cilin britanikët kanë mbrojtur të drejtat e qiramarrësve trashëgues në një masë të tillë që pronari nuk ka më asnjë autoritet mbi ta. Të tillë qiramarrës trashëgues z. Sejid i konsideron të gjitha gjërat, për shembull zjarrin, etj.. Madje, ligji i z. Sejid është treguar edhe më i ashpër se britanikët, sepse në nenin 5 ekziston një klauzolë, sipas së cilës lejohet dëbimi i një qiramarrësi trashëgues nëse ai nuk paguan detyrimet e tij për një vit, edhe kur detyrimet të jenë vetëm dy *ana* [qindarka]. Por z. Sejid i ka shfuqizuar të drejtat e Pronarit në çdo rrethanë. Sa **padrejtësi e madhe** qenka kjo!

Z. Sejid i ka kërkuar një rivali të tij kriteret për të vlerësuar standardin e komentimit të Kuranit të Shenjtë. Duke menduar se unë duhet të jem i pari për t'ia treguar rrugën atij që është i humbur, e shoh të arsyeshme ta ndihmoj zotin Sejid edhe në këtë aspekt.

Kriteri i parë dhe i rëndësishëm për një komentim (*tefsir*) të saktë të Kuranit të Shenjtë janë dëshmitë e vet Kuranit. Duhet ta kemi parasysh mirë se Kurani i Shenjtë nuk është si librat e zakonshëm, për të cilët janë të nevojshme burime të jashtme për t'i provuar të vërtetat që paraqesin. Kurani i Shenjtë është si një ndërtesë e përkryer e atillë, sa po t'i lëvizësh qoftë vetëm një bllok nga vendi i tij, deformohet tërësisht. Nuk ka asnjë të vërtetë në Kuranin e Shenjtë që të mos jetë e mbështetur të paktën nga dhjetë ose njëzet dëshmi që gjenden po brenda Kuranit. Pra, kur ne interpretojmë një ajet të tij në një mënyrë të caktuar, duhet të shohim nëse ekzistojnë apo jo dëshmi

BEKIMET E LUTJES

të tjera në Kuran, të cilat e mbështesin këtë interpretim. Nëse nuk gjejmë dëshmi të tjera, madje interpretimi bie ndesh me ajete të tjera, duhet të bindemi se interpretimi është tërësisht i gabuar, sepse është e pamundur që të ketë kundërthënie në Kuranin e Shenjtë. Shenjë për një interpretim të vërtetë është që ai të mbështetet nga një radhë dëshmish të qarta dhe të fuqishme nga vetë Kurani i Shenjtë.

Kriteri i dytë është komentimi (*tefsiri*) i të Dërguarit të Allahut, paqja qoftë mbi të! Nuk ka asnjë dyshim se Profeti ynë i dashur dhe i nderuar, i Dërguari i Allahut, paqja qoftë mbi të, ishte ai që e kuptonte më së miri Kuranin e Shenjtë. Prandaj, nëse një komentim është i provuar nga Profeti i Shenjtë^{savs}, është detyra e çdo muslimani ta pranojë atë pa asnjë hezitim ose dyshim, përndryshe ai do të jetë i prirë nga ateizmi dhe nga filozofia e thatë.

Kriteri i tretë është komentimi i *sahabëve*.¹⁸ Nuk ka asnjë dyshim se sahabët, Allahu qoftë i kënaqur me ta, ishin trashëgimtarët e parë të dritës së Profetit të Shenjtë^{savs} dhe ishin të parët që trashëguan diturinë profetike. Allahu i bekoi shumë ata dhe i ndihmoi të mësonin, sepse ata nuk kishin vetëm fjalë, por edhe vepra.

Kriteri i katërt është të meditoresh përmes shpirtit tënd të pastër në kuptimet e Kuranit të Shenjtë, sepse pastërtia e shpirtit ka një lidhje të veçantë me Kuranin e Shenjtë, ashtu siç thotë Allahu:

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْأَطَّهَرُونَ

*Asnjë nuk e prek dot, përveç të pastërve.*¹⁹

¹⁸ *Sahabët*: Bashkëkohësit besimtarë të Profetit Muhammed^{savs}, qofshin burra a gra, të cilët e panë Profetin^{savs} dhe qëndruan besimtarë deri në vdekje. [Botuesi]

¹⁹ Kurani i Shenjtë 56:80.

Kjo do të thotë se Zoti u zbulon të vërtetat e Kuranit vetëm atyre që janë të pastër nga zemra. Njeriu me zemër të dëlirë ka një ngjashmëri me Kuranin e Shenjtë. Prandaj, për shkak të kësaj ngjashmërie, njohuritë e Kuranit shpalosen në zemrën e tij të pastër dhe ai arrin t'i njohë ato, t'i nuhasë ato, aq sa zemra e tij e pohon – ja, kjo është e vërteta. Pra, drita e zemrës së tij bëhet një kriter i përshtatshëm për ta peshuar të vërtetën. Derisa njeriu nuk krijon ngjashmëri me Kuranin dhe nuk është i gatshëm për të kaluar në rrugën e ngushtë ku kanë shkelur Profetët, paqja qoftë mbi ta, ai nuk duhet të bëhet komentues i Kuranit, sepse do të ndjekë rrugën e mosrespektimit dhe të vetëpëlqimit. Në një gjendje të tillë, ai do të bëjë vetëm komentim nga vetja, nga e cila Profeti *alejhiselam*²⁰ na ka ndaluar duke thënë:

مَنْ فَسَّرَ الْقُرْآنَ بِرَأْيِهِ فَأَصَابَ فَقَدْ أَخْطَأَ

– Gaboi ai që komentoj Kuranin nga vetja, edhe pse në mendjen e tij e komentoj bukur.²¹

Kriteri i pestë është leksiku arab. Kurani i Shenjtë i ka vendosur vetë mjetet e mjaftueshme për ta kuptuar, andaj përdorimi i fjalorit për leksikun arab nuk është aq i nevojshëm. Megjithatë, nuk ka dyshim se fjalori shërben në përmirësimin e të kuptuarit tonë dhe ndonjëherë, kur për një fjalë të caktuar gërhojmë për kuptime të tjera gjuhësore, na tërhiqet vëmendja drejt disa hollësive të fshehta të Kuranit të Shenjtë. Nëpërmjet kësaj metode, arrijmë të zbulojmë ndonjë mister.

Kriteri i gjashtë është të kuptuarit e rendit shpirtëror përmes kuptueshmërisë së rendit lëndor, sepse Zoti i Plotfuqishëm ka vendosur harmoni të plotë midis të dyja sistemeve.

²⁰ Paqja qoftë mbi të! [Botuesi]

²¹ Tirmidhi, nr. 2952. [Botuesi]

Kriteri i shtatë janë shpalljet, frymëzimet dhe *keshfet* (vizionet) që u jepen *evlijave* e *muhaddethëve*.²² Ky kriter i përfshin thuajse të gjitha

²² Në asnjë libër të tij, z. Sejid nuk e konsideron shpalljen si një kriter për njohjen e së vërtetës dhe as që ka ndërmend ta bëjë këtë. Arsyetja e kësaj duket të mosrespekti që ka ai për shpalljen, qoftë atë të *Profetërisë*, qoftë atë të *veliut*. Madje, ai e konsideron shpalljen si një cilësi thjesht të lindur. Prandaj, më duket e udhës të komentoj këtu edhe mbi këtë ide të tij. Besimi i z. Sejid, sipas të cilit shpallja e Allahut nuk është gjë tjetër veçse një aftësi e lindur te njeriu, qartësisht është një gabim shumë i madh dhe një ide mashtruese që të largon nga e vërteta. Dihet që natyra e njeriut është e pajisur me aftësi të ndryshme. Këto aftësi janë të tilla që natyra dhe thelbi i aftësisë së njërit ngjason me natyrën dhe thelbin e aftësisë së tjetrit. Dikush për shembull, ka prire për matematikën, e dikush tjetër për mjekësinë, ose për logjikën, ose për filozofinë, e me radhë. Por, vetëm me këto aftësi të lindura askush nuk mund të bëhet kontabilist, inxhinier, mjek a filozof. Çdokush ka nevojë për një mësues që të zhvillohet. Kur mësuesi i mençur vëren tek nxënësi aftësi për një degë të caktuar të shkencës, e inkurajon atë dhe e udhëzon drejt saj. Këto vargje e ilustrojnë këtë temë:

ہر کے راہبر کارے ساختند میل طبعش اندران انداختند

*Çdo njeri për një qëllim të veçantë është krijuar;
drejt të cilit natyra e tij fort është tërhequr.*

Pasi çdokush ndjek këtë rrugë të të mësuarit, talenti i tij i fshehur që rrinte si një farë, shpërthen. Ai fillon të kuptojë hollësitë e fushës përkatëse. Dhe nuk do të ishte gabim t'i quajmë *frymëzime* të gjitha idetë që Zoti dërgon në zemrën e tij, sepse njeriut prej Zotit i vijnë të gjitha njohuritë e dobishme që i sjellin dobi njerëzimit. Këtë Zoti i Madhërishëm e pohon në ajetin:

فَالْهَمُّهَا فُجُورُهَا وَتَقْوَاهَا

[“Ai (në gjenezën e tij) shpalli ffarë është e shtrembëta dhe e drejta për të.” Kurani i Shenjtë 91:9]. Domethënë, të gjitha të mirat dhe të këqijat, që frymëzohen në zemrën e njeriut, vijnë nga Zoti. Njeriu i mirë, për shkak të natyrës së tij të pastër, bëhet i denjë që atij t'i frymëzohen gjërat e pastra; ndërsa njeriu i lig, për shkak të natyrës së tij të keqe, meriton që t'i kalojnë nëpër mendje vetëm mendime dhe ide të këqija. Pra, njeriu i mirë zotëron aftësi të brendshme për të marrë frymëzime të pastra, kurse i ligu zotëron aftësi të brendshme negative. Pikërisht për këtë arsye, shumë njerëz lënë pas vepra të mira apo

kriteret e tjera, sepse ai që është i pajisur me shpalljen Hyjnore të nivelit të *muhaddethëve*, prarohet plotësisht me ngjyrat e Profetit që ndjek. Atij i jepen të gjitha ato gjëra që posedon Profeti, **me përjashtim të Profetërisë dhe të urdhëresave të reja**. Atij i dhurohet

të këqija, dhe thënie të pastra apo të papastra. Por, pyetja është: A qëndron kjo edhe për shpalljen që marrin Profetët? A është aftësia e tyre natyrale ajo që i bën të kenë frymëzime në zemër në mënyrën që e thamë më sipër? Nëse është kështu, atëherë nuk kemi çfarë të themi më, sepse nëse do ta konsideronim shpalljen e Profetëve thjesht si një aftësi natyrale, do të ishte jashtëzakonisht e vështirë të bëhej dallimi midis Profetëve dhe njerëzve të tjerë. Ndoshta, në këtë pikë, z. Sejid mund të pohojë se ai beson në *shpalljen verbale* (arab. *vahji metlu*), duke thënë se Kurani i Shenjtë është shpallur në formën e fjalëve. Por, unë e kuptoj mirë taktikën e zotit Sejid. Faktikisht, në *shpalljen verbale* ai nuk beson ashtu siç ne e kuptojmë atë. Realisht, nuk mund të ketë frymëzim pa fjalë, dhe mendja nuk mund të konceptojë ndonjë ide pa shoqërimin e fjalëve. Megjithatë, ka një dallim midis Kuranit të Shenjtë dhe haditheve të të Dërguarit të Allahut^{saws}. Pikërisht për shkak të këtij dallimi, fjalët e hadithit nuk konsiderohen të kenë të njëjtën rrjedhë që kanë pasur fjalët e Kuranit, pavarësisht nga fakti se edhe për hadithin besojmë të jetë prej Allahut. Këtë e dëshmon ajeti: وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ *“Ai nuk flet nga dëshira vetjake. Kjo është vetëm shpallje që shpallet.”* [Kurani i Shenjtë 53:4-5]. Dua të nënvizoj sërish, çfarëdolloj frymëzimi të jetë, mesazhi i tij shoqërohet me fjalë. Për shembull, kur një poet përpiket ta plotësojë vargun e tij, kurdo që Zoti do t’ia dërgojë frymëzimin në zemër, ai frymëzim do të jetë në formën e fjalëve.

Kështu që, u bë e qartë që edhe filozofi, edhe mistiku, edhe poeti, që të gjithë frymëzohen nga Zoti i Plotfuqishëm, dhe ky frymëzim gjithmonë shoqërohet me fjalë verbale. Si njerëzit e mirë, ashtu edhe ata të këqij pajisen përkatësisht me cilësi të mira e të këqija. Në përputhje me cilësitë e tyre natyrale, herë pas here, ata marrin frymëzime. Po në këtë mënyrë, për shembull, pati frymëzimin ai që shpiku hekurudhën. Edhe ai që shpiku telegrafin gjithashtu u frymëzua po në të njëjtën mënyrë. Andaj, pas gjithë kësaj analize, z. Sejid tani përballlet me të njëjtën kritikë që kam ngritur më sipër. Nëse ai thotë se, në çështjen e frymëzimit, Profetët, filozofët dhe madje edhe besimtarët dhe jobesimtarët

mësimi i vërtetë në mënyrë të sigurt. Kjo nuk është e gjitha. Si një dhuratë dhe shpërblim, ai merr të gjitha ato që i janë dhënë Profetët që ai ndjek. Prandaj, fjalët e tij nuk janë thjesht nga hamendja, por ai përshkruan atë që ka parë, dhe flet për atë që ka dëgjuar. Kjo rrugë

janë të barabartë, por dallimi qëndron në faktin se frymëzimi i një Profeti është gjithmonë i pastër, atëherë zotit Sejid do t'i duhet të pranojë se nuk ka ndonjë ndryshim thelbësor midis shpalljes së Profetëve dhe frymëzimit të jobesimtarëve, përveç faktit se shpallja e Profetëve është gjithmonë e pastër nga gabimet, ndërsa frymëzimi i filozofëve, si Aristoteli, Platoni etj., jo gjithmonë ishte i pastër nga gabimet. Ky pretendim është i pabazë, madje përbën një shkelje të rëndë, sepse në këtë rast detyrohesh të pranosh që një pjesë e madhe e këshillave dhe mësimave morale të filozofëve, pra ajo pjesë që është e pastër nga gabimet dhe që është në përputhje me Kuranin e Shenjtë, qenka fjalë e Zotit, e barasvlershme me Kuranin e Shenjtë, e denjë të besosh në të, siç beson në *shpalljen verbale*, kurse pjesa tjetër e mësimave të tyre, ajo që ka gabime, ta futësh në kategorinë e “gabimeve të interpretimit”, ashtu siç edhe Profetët ndonjëherë gabojnë në interpretimin e ndonjë shpalljeje. Sipas këtij parimi, edhe filozofët, madje edhe mohuesit do të duhet t'i konsiderosh si Profetë. Ne e dimë që një koncept i tillë do t'ia rrëmbejë besimin zotit Sejid. Madje, ai mund të arrijë në një pikë ku frymëzimet dhe shpalljet e gjenive si Njutoni etj., t'i konsiderojë më të larta se shpalljet e Kuranit të Shenjtë. Keqardhje! Nëse z. Sejid do ta kishte marrë vetë Kuranin e Shenjtë si kriter për të kuptuar të vërtetat e Kuranit, nuk do të kishte rënë në këtë gropë shkatërruese. Kurani i Shenjtë nuk e përshkruan askund shpalljen e Tij si një burim që shpërthen nga toka, por gjithmonë e krahason me shiun që bie nga qielli. Para se të shkruante librin e tij, z. Sejid duhet të kishte pyetur dikë që ka përvojë të dorës së parë mbi natyrën e shpalljes së Allahut dhe mbi mënyrën e zbritjes së saj. Kështu, ai do të kishte shpëtuar nga ky gabim. Duke gabuar vetë, z. Sejid ka shpënë në rrugë të gabuar një numër të madh muslimanësh. I ka çuar ata në prag të herezisë dhe të ateizmit. E gjitha, sepse e uli shenjtërinë e shpalljes së Profetërisë dhe e kufizoi atë në një aftësi natyrale, të cilën e ka çdokush, si besimtari, ashtu edhe mohuesi.

Në vijim, vetëm për hir të Zotit, do të paraqes dëshminë time personale për të nderuarin Sejid, me shpresën që Zoti i Madhërishëm të ketë mëshirë për të.

është e hapur për këtë ummet, sepse është e pamundur që të mos ketë trashëgimtarë të vërtetë për bekimet e Profetësisë. Gjithashtu, është e pamundur që një njeri, që është krimbi i dynjasë, i dhënë pas lavdisë dhe prestigjit tokësor, të trashëgojë dijen Profetike. Jo, sepse

I dashuri im, Sejid! Beto hem në Zotin e Madhërisëm se në të vërtetë shpallja bie nga qielli në zemër, porsi rrezet e diellit që bien mbi një mur. Unë çdo ditë shoh që sa herë që vjen koha për të pasur një komunikim Hyjnor, papritmas përjetoj një gjendje dremitjeje. Shndërrohem në një qenie krejtësisht tjetër. Ndjenjat e mia dhe vetëdija ime qëndrojnë aty, por ndiej sikur një Qenie shumë e Fuqishme ka marrë në grushtin e Saj gjithë qenien time dhe të gjitha venat e mia janë në dorën e Saj, dhe çfarë është imja nuk është më imja, por i përket Asaj. Në këtë gjendje, Zoti i Madhërisëm më së pari më sjell para meje ato mendime të mia, mbi të cilat Ai synon të rrezatojë me fjalët e Tij. Më pas, në një mënyrë mahnitëse, ato mendime shfaqen para meje, njëri pas tjetrit; dhe ndodh që kur një mendim kalon nëpër zemër, për shembull, nëse një person i caktuar do të shërohet nga sëmundja e tij apo jo, një pjesë e shpalljes Hyjnore menjëherë bie mbi të, porsi një rreze drite. Nganjëherë me ardhjen e një pjese të shpalljes, i gjithë trupi im tronditet. Sapo kjo çështje të zgjidhet, një tjetër mendim paraqitet para meje. Sapo të më ngrihet ky mendim, një tjetër pjesë e shpalljes Hyjnore bie mbi të. Sikur të jetë një shigjetar që gjuan sa herë që t'i shfaqet ndonjë pre. Në atë moment e ndiej që, ndërsa zinxhiri i mendimeve prodhohet nga aftësia ime natyrale, fjalët që bien mbi të, zbresin nga lart. Pavarësisht se poetët e tjerë kanë frymëzime pas meditimit, ta krahasosh këtë shpallje me përjetimin e tyre, është mungesë e madhe respekti, sepse frymëzimet e tyre janë rrjedhojë e drejtpërdrejtë e mendimeve të tyre, gjë që u ndodh në zgjim e në vetëdije të plotë brenda kufijve të njerëzores. Kurse frymëzimi që e përmenda unë ndodh vetëm atëherë kur njeriu bie tërësisht nën kontrollin e Zotit të Plotfuqishëm në atë mënyrë, që shqisat dhe mendimet e tij nuk kanë asnjë rol vendimtar në shpallje. Në atë moment, robi ndien se gjuha e tij nuk është më e tija, por një Fuqi e Madhe po e kontrollon atë. Ky përjetim, që ju kam përshkruar, tregon qartë dallimin midis aftësisë natyrale dhe asaj që zbret nga qielli. Në fund, lutem që Zoti i Plotfuqishëm ta largojë *natyralizmin* e mallkuar nga zemrat e muslimanëve, në atë mënyrë që asnjë njollë e tij të mos mbetet. Sepse, syri

BEKIMET E LUTJES

Zoti i Plotfuqishëm ka premtuar që këto bekime do t'u jepen vetëm atyre që pastrohen nga Zoti. Do të thotë tallje me dijen Hyjnore, nëse thua që një person mund të pretendojë ta trashëgojë dijen e Profetit, pavarësisht nga gjendja e tij e papastër. Nga ana tjetër, është injorancë

që të mundëson të shohësh bekimet e Islamit nuk mund të hapet, derisa ky tÿm i errët të mos largohet plotësisht.

اے نیچر شوخ این چه اید است	از دست تو فتنه هر طرف خاست
آن کس که ره گجت پندید	دیگر نه گزید جانب راست
لیکن چو ز غور و فکر بینیم	از ماست مصیبتی که برماست
متروک شد است درس فرقان	زان روز هجوم این بلاهاست
نیچر نه باصل خویش بد بود	دین گم شد و نور عقل پاکاست
بر قطره تلون شدند یک بار	رو تافته زان طرف که دریاست
بر جنت و خشت و نقش کردند	کین قصه بر بید از خردهاست
چون ذکر فرشتگان بیانند	گوید خلاف عقل دانا است
اے سید سرگروه این قوم	بشارت که پائے تونه بر جا است
پیرانه سرائین چه در سرافتاد	رو توبه کن این نه راه تقواست
ترسم که بدین قیاس یک روز	گوئی که خدا خیال بیجا است
اے خواجہ برو که فکر انسان	در کار خدا از نوع سودا است
آخر ز قیاس باچه خیزد	بنشین که نه جائے شور و غوغا است
اے بنده بصیرت از خدا خواه	اسرار خدا نه خوان یغما است

*O ti, adhurues i verbër i natyrës,
farë trazire solle, anembanë!
Duart e tua në çdo kah
veç rrëmuja shpërndanë.*

*Ai që ndoqi rrugën tënde të shtrembër,
kurrë më s'gjeti drejtimin e vërtetë.
Por kur reflektoj thellë, më bëhet e qartë,
që e kemi krijuar këtë telash vetë.*

BEKIMET E LUTJES

e madhe edhe të mohosh ekzistencën e trashëgimtarëve të vërtetë, duke menduar që sekretet e Profetërisë janë thjesht rrëfenja të së kaluarës dhe se ato nuk ekzistojnë sot dhe nuk do të gjesh më ndonjë shembull të tyre. Kjo nuk është e vërtetë. Nëse do të ishte kështu, Islami nuk mund të quhej **fe e gjallë**. Sikurse fetë e tjera, edhe ai do të ishte një **fe e vdekur**. Po kështu, edhe besimi në Profetërinë do të ishte thjesht një **tregim i së kaluarës**. Por, Zoti i Plotfuqishëm nuk deshi

*Që ditën kur braktisëm mësimin e Kuranit,
furishëm filluan ditët e fatkeqësisë.
Studimi i natyrës s'ishte vetvetiu i keq,
por humbja e besimit shoi dritën e urtësisë.*

*Njerëzit u mashtruan pas një përroske
i kthyen shpinën lumit që rrjedh.
Tallën xhenetin, tallën ringjalljen
të pamendët e quajtën përrallë.
Engjëjt e Zotit po ua përmende
thonë s'ka lidhje me të epurat mendje.*

*O Sejid, udhëheqësi i këtij mileti,
ke dalë nga rruga e drejtë, kujdes!
Ç'të ka hyrë në mendje në këtë plegëri!
Pendohu, se kjo nuk është rruga e druajtjes!*

*Druaj se me këto mendime të pabaza
një ditë dbe Zotin do ta mohosh.
Ndalu, zotëri, se të hysh në punët e Tij,
sigurisht në çmenduri do të përfundosh!*

*Çfarë të mire sjellin hamendjet?
Preke tokën! Se për zhurmë s'është vendi!
O rob i mençur për pakëz dritë lutju Zotit!
Nuk janë plaçkë sekretet e Tij.*

(Autori)

të ndodhte një gjë e tillë. Ai e dinte mirë se, për të provuar që Islami është fe e përhershme dhe për të vendosur përgjithmonë realitetin e Profetërisë, pasi vetëm ajo mund t'i heshtë mohuesit e shpalljes në të gjitha kohët, ishte e nevojshme që shpallja të vazhdonte përmes *muhaddethëve*.²³ Andaj, kështu e ka caktuar Zoti. *Muhaddethët* janë ata njerëz që nderohen me komunikimin Hyjnor dhe natyrshmëria e tyre ka ngjashmëri të fortë me natyrshmërinë e Profetëve. Ata janë si shenja gjurmuese të cilësive të çuditshme të Profetërisë. Ekzistenca e tyre është e nevojshme, në mënyrë që çështja e misterhme e zbritjes së shpalljes të mos humbasë besueshmërinë e saj dhe të mos kthehet thjesht në legjendë. Prandaj, kurrresi nuk mund të jetë i saktë mendimi, sipas të cilit Profetët, paqja qoftë mbi ta, të kenë ikur nga kjo botë pa lënë ndonjë trashëgimtar dhe se të flasësh për ta është si të tregosh ndonjë tregim dhe asgjë më shumë. Madje, trashëgimtarët e tyre kanë lindur në çdo shekull sipas nevojës. Në këtë shekull, unë jam i tillë. Zoti i Plotfuqishëm më dërgoi mua në këtë epokë për reformë, në mënyrë që nga mendjet e muslimanëve të largohen ato gabime që nuk mund të largoheshin përveçse me ndihmën e veçantë të Zotit, dhe për mohuesit të ofrohet dëshmia për një Zot të Vërtetë dhe të Gjallë, dhe të provohet madhështia dhe vërtetësia e Islamit përmes shenjave të reja. Kjo është pikërisht ajo që po ndodh. Po zbulohen njohuritë e vërteta të Kuranit të Shenjtë; po shpalosen kuptimet e holla dhe të thella të Fjalës Hyjnore; po shfaqen mrekullitë dhe shenjat qiellore. Ndërsa Zoti i Plotfuqishëm po manifeston sërish bukuritë, dritat dhe bekimet e Islamit. Kush ka sy, le të shohë, dhe kush ka zell të vërtetë, le të kërkojë. Kush ka një grimë dashurie për Zotin dhe për të Dërguarin fisnik^{sav}, le të ngrihet dhe ta provojë këtë pretendim, dhe le të bashkohet me Xhematin e përzgjedhur të Zotit, themelet e së cilës i ka vendosur vetë Ai me Dorën e Tij të Shenjtë.

²³ *Muhaddeth*: Ai me të cilin flet Zoti i Madhërishtëm. [Botuesi]

BEKIMET E LUTJES

Të thuash se nuk ka më shpallje ndaj të zgjedhurve të Zotit, ose nuk ka më shenja prej Tij, ose nuk pranohen më lutjet, është si të ndjekësh rrugën e shkatërrimit dhe jo të sigurisë. Mos e refuzoni bekimin e Zotit të Plotfuqishëm! **Ngrihuni! Testomëni dhe shqyrtomëni!** Më pas, nëse më konstatoni si njeri të rëndomtë me logjikë të zakonshme dhe me fjalë të zakonshme, mos më pranoni! Por, nëse shihni mrekullinë e Zotit dhe nëse gjeni **shkëndijën e Asaj Dore**, e cila vepron në mbështetje të ndihmëtarëve të së Vërtetës dhe të komunikuesve të Zotit, atëherë më pranoni!

Duhet të kuptoni se një nga mirësitë më të mëdha të Zotit të Plotfuqishëm ndaj robërve të Tij është se Ai nuk dëshiron që Islami të jetë një fe e vdekur, përkundrazi, Ai dëshiron t'i mbajë gjithmonë të hapura rrugët e bindjes, të njohurisë Hyjnore dhe të mposhtjes së kundërshtarit me argumente superiore. Mendoni vetë: nëse dikush mohon shpalljen profetike duke e konsideruar atë thjesht një iluzion, cili do të jetë argumenti juaj më i fortë për t'i mbyllur gojën, përveçse t'i tregoni një shembull të saj! A është ky një lajm i mirë apo i keq që bekimet qiellore në Islam qëndruan vetëm për disa vjet dhe më pas Islami mbeti një fe e thatë dhe e vdekur! A janë këto shenja të një feje të vërtetë!

Pra, këto janë kriteret për komentimin e saktë të Kuranit të Shenjtë. Nuk ka asnjë dyshim në faktin se komentimi (*tefsiri*) i z. Sejid, në shumicën e rasteve, është shumë larg këtyre shtatë kritereve. Nuk e kam për qëllim të merrem këtu me këtë çështje. Z. Sejid mburrej me të madhe për të kuptuarit e tij mbi ligjin e natyrës, por edhe atë e ka anashkaluar plotësisht kur komentoj Kuranin. Për shembull, besimi i tij, sipas të cilit shpallja Profetike nuk është gjë tjetër përveçse një aftësi personale dhe se engjëjt nuk kanë ndonjë rol ndërmjetësues mes kësaj aftësie dhe Zotit të Plotfuqishëm, bie shumë ndesh me ligjet e natyrës! Ne e shohim në përditshmërinë tonë se sa të

BEKIMET E LUTJES

varur jemi nga mjetet qiellore për zhvillimin e aftësive tona fizike. Zoti i Plotfuqishëm ka bërë që dielli, hëna, yjet dhe elementet të na shërbejnë për mirëmbajtjen e funksioneve tona trupore dhe për arritjen e qëllimeve që dëshirojmë. Kështu, mirësia e Zotit, i cili është Shkaku i të gjitha shkaqeve, na arrin përmes shumë mjeteve dhe asnjëherë pa to. Për shembull, vetëm Zoti i Plotfuqishëm u dërgon dritë syve tanë, pasi Ai është Shkaku i të gjitha shkaqeve, por Ai këtë e bën përmes diellit. Në rendin lëndor të botës, nuk gjejmë asnjë rast në të cilin Zoti i Plotfuqishëm të na japë diçka thjesht duke zgjatur Dorën e Tij të bekuar, përkundrazi, gjithçka ne e marrim përmes mjeteve të ndërmjetësuar.

Gjithashtu, vërejmë se aftësitë tona fizike nuk janë krijuar për të qenë përherë në një gjendje të përkryer. Sytë, për shembull, nuk kanë vetë dritë dhe nuk posedojnë aftësinë – sikurse aftësia për të marrë shpallje që keni propozuar – që t'i bëjë ata të pavarur nga ndërmjetësimi i diellit. Atëherë, si mund të qëndrojnë konceptet tua të pabaza që janë në kundërshtim me rendin e botës lëndore?

Përveç kësaj, dëshmia e përvojave personale, që është dëshmia më e madhe e të gjitha dëshmive, gjithashtu e hedh poshtë këtë koncept tuajin. Unë, prej njëmbëdhjetë viteve të fundit, vazhdoj të gëzoj shpalljen Hyjnore dhe e di shumë mirë se shpallja me të vërtetë zbret nga qielli. Nëse do ta krahasonim shpalljen me diçka të kësaj bote, deri diku do të thoshim se është si telegrafi, i cili transmeton automatikisht çdo ndryshim.

Në kohën kur më zbret shpallja, e cila më vjen me pozitën e *vahjivilajet*, ndiej një ndikim të jashtëm dhe shumë të fuqishëm mbi veten time. Nganjëherë ky ndikim është kaq i fortë dhe drita e saj më kaplon kaq shumë, sa që ndiej që unë tërhiqem tërësisht drejt saj, dhe mbetem i pafuqishëm për t'iu kundërvënë. Nën këtë ndikim,

dëgjoj komunikim të qartë dhe dritëplotë. Nganjëherë shoh engjëjt²⁴ dhe përjetoj ndikimin dhe fuqinë që mbart e vërteta. Ky komunikim shpeshherë përfshin çështje të së padukshmes. Ndiej ndikimin e jashtëm aq fuqishëm, saqë dëshmon për ekzistencën e Zotit të Plotfuqishëm. Mohimi i kësaj do të ishte vrasje e një të vërtete të qartë.

Do të ishte më mirë që z. Sejid ta pranojë këtë të vërtetë, përpara se të vdesë dhe të mos fyejë shpalljen hyjnore. Është për t'u habitur se si ai e sheh rendin e dukshëm, por nuk arrin ta lidhë atë me rendin e padukshëm. Nuk e kupton faktin që Ai Zot, i cili e ka krijuar rendin tonë fizik në atë mënyrë që drita fizike të zbresë nga qielli për ne, dhe si Ndikues i Vërtetë, nëpërmjet mjeteve qiellore, bekon të gjitha forcat tona trupore, dhe se kurrë nuk e ka si praktikë të dhurojë diçka pa ndërmjetësimin e mjeteve, pse do ta ndërpriste mediumin e ndërmjetësuesve kur bëhet fjalë për rendin tonë shpirtëror?! A është ndërprerë ky zinxhir i ndërmjetësuesve në rendin e botës lëndore, apo jemi vërtet të lidhur me të, ku një cep i të cilit fillon me Shkakun e të gjitha shkaqeve, dhe cepi tjetër na arrin ne? Për të reflektuar më shumë mbi këtë temë, ju sugjeroj të lexoni librat e mi *“Teudih-e-Meram”* si dhe *“A’ina-e-Kamalat-e-Islam.”* Tek ky i fundit kam trajtuar çështjen e nevojës së ekzistencës së engjëjve në atë mënyrë, saqë nuk mund të gjeni dot një diskutim të tillë në asnjë libër tjetër. Për sa u përket njohurive të të nderuarit Sejid mbi njohjen e Zotit, mjafton të dini se ai e ka shpallur tërë krijimin të lirë nga kontrolli i Sunduesit dhe i Aktuesit të Vërtetë. I nderuari Sejid nuk e kupton se Plotfuqishmëria e Zotit provohet pikërisht me fuqinë dhe autoritetin e Tij absolut. Plotfuqishmëria nënkupton kontrollin e pakufishëm dhe gjithëkohshëm mbi tërë krijimin e Tij. Kjo pa

²⁴ Jo vetëm që i shoh engjëjt, por ndonjëherë më zbulohet edhe roli i tyre ndërmjetësues në shpallje. (Autori)

dysim është e vërtetë që **nëse Ai krijoi botën me gjithë krijesat që ka, Ai duhet të ketë lënë edhe hapësirë për ndërhyrje të pafundme, ashtu siç Ai Vetë është i Pafundmë**, në mënyrë që në asnjë nivel të mos shfuqizohet Zotësia e Tij.²⁵ Po, nëse do të pranoje besimin e arjëve hindu që, Zoti na ruajtë, *Përmeshveri* [Zoti Suprem] nuk është krijuesi i shpirtave dhe i grimcave të universit, atëherë një *Përmeshver* i tillë kaq i dobët do të sundonte për pak kohë e pastaj do

²⁵ Disa ngrenë pyetjen: Nëse besojmë se Zoti, që është burimi i urtësisë dhe i fuqisë së pakufishme, paska fuqinë të bëjë edhe ndryshime të pakufishme, do të na duhet të mohojmë realitetin e gjërave? Për shembull, nëse besojmë se Zoti i Plotfuqishëm ka fuqinë të heqë formën fizike të ujit dhe ta zëvendësojë me formën fizike të ajrit, ose të heqë formën fizike të ajrit dhe ta zëvendësojë me atë të zjarrit, ose të heqë formën fizike të zjarrit dhe, me ato shkaqe të fshehta që janë vetëm në dijeninë e Tij, ta kthejë në formën fizike të ujit; ose nëpërmjet ndërhyrjeve tejet të imta, të shndërrojë dheun brenda shtresës së tokës në ar, ose arin ta kthejë në dhë, atëherë kjo do të rezultonte në një çrregullim, rrjedhimisht dijet dhe shkencat do të na dilnin të padobishme. Përgjigjja është që ky mendim është krejtësisht i gabuar, sepse ne vërejmë që Zoti i Plotfuqishëm vazhdimisht bën ndërhyrje të imta dhe urtiplote duke kaluar elementet e natyrës në qindra lloje transformimesh. Shikoni vetëm Tokën, në sa shumë transformime kalon ajo, që të na krijojë gjëra nga më të ndryshmet. Kjo tokë nxjerr arsenikun, por edhe antidotet e tij. Diku nxjerr ar e diku argjend, e diku gurë të ndryshëm të çmuar. Po kështu, avujt që ngrihen krijojnë shumë gjëra në qiell; diku lëshojnë borë, diku breshër, diku shkaktajnë rrufe e diku bubullima. Së fundmi, u vërtetua që ndonjëherë qielli lëshuaka edhe hi. Vallë, këto ndryshime e bëjnë shkencën të pavlefshme?! Vallë, krijojnë çrregullim në botë?!

Nëse thua, – “Zoti i Madhërishëm ka vendosur për këto gjëra që në gjenezën e tyre aftësinë e të transformuarit”, atëherë, them se unë nuk kam pohuar asnjëherë që gjërat lëndore nuk e kanë aftësinë e përbashkët për t’u transformuar. Përkundrazi, besimi i saktë dhe i vërtetë është që Zoti i Madhërishëm, që është Unik në Qenien e Tij, e krijoi materien me një veti unike, që edhe ajo të jetë diçka unike, në mënyrë që ajo të bëhet provë për ekzistencën e Krijuesit Një dhe Unik. Andaj, Zoti i Madhërishëm, nisur nga kjo Njëshmëri dhe kjo Fuqi e Tija e pakufishme, ka vënë në materie vetinë e të

të pushonte së punuari për shkak të dobësisë së tij. Gjithashtu, do të turpërohej kur t'i dilte e meta sheshit. Por, Zoti ynë i Plotfuqishëm

transformuarit. Duket se, përveç shpirtave që janë quajtur *خُلْدِينَ فِيهَا أَبَدًا* “do të jetojnë përgjithmonë” [Kurani i Shenjtë 72:24] përkatësisht nga shpirtmirësia apo shpirtligësia e tyre në atë mënyrë që premtimi i Allahut e ka quajtur njëfarë krijese të pandryshueshme, asnjë nga krijesat e tjera nuk është e lirë nga transformimi. Nëse studiojmë me vëmendje, transformimi vepron në çdo trup e në çdo çast. Edhe kërkimet shkencore kanë provuar që i gjithë trupi i njeriut ndryshon për tre vjet, kurse ai i mëparshmi transferohet në grimca e shpërndahet. As uji, as zjarri, nuk shpëtojnë dot nga transformimi. Mbi ta sundojnë dy lloje transformimesh: njëri është që disa grimca dalin prej tyre, për t'u zëvendësuar me grimca të tjera të reja; dhe tjetri, grimcat e mëparshme transformohen në forma të reja sipas aftësive të tyre të brendshme. Shkurt, praktika e Zotit të Madhërishëm është që me këtë botë të vdekshme Ai e ka ngjitur vetinë e transformimit. Me një vështrim të vëmendshëm mund të kuptojmë që të gjitha gjërat lëndore, për shkak të Burimit të tyre Bekues, në natyrën e tyre janë një, ndonëse njeriu nuk mund të bëhet alkimisti absolut i tyre. E si mund të bëhet ai i tillë, për sa kohë që Urtiploti nuk ia ka dhuruar askujt sundimin mbi sekretet e Tij të pakufishme dhe plot urtësi!

Nëse thua, – “Nuk shohim transformimin në trupat qiellorë”, atëherë unë them se edhe ata patjetër u nënshtrohen transformimeve dhe ndryshimeve, edhe nëse nuk arrijmë ta dallojmë këtë dukuri te ta. Një ditë edhe ata do të bien përfundimisht. Realisht, duke parë mijëra e mijëra gjëra që pësojnë transformime, na rezulton që asgjë nuk i shpëton kësaj dukurie. Andaj, së pari vërtetoni jotransformimin e Tokës, pastaj mund të flasim edhe për trupat qiellorë.

توکار زمین را کوساختی

که با آسمان نیز پرداختی

*A e ke vënë çdo gjë për së mbari në Tokë,
që të merresh me qiellin tash e tutje?*

Prandaj, kundërshtimi se, e gjithë dija do të bëhet e pavlefshme dhe do të ndodhë kaos nëse besojmë në mundësinë e ndryshimeve, është tejet i gabuar, sepse ne çdo ditë përfetojmë të gjitha llojet e ndryshimeve dhe transformimeve; edhe Njëshmëria e Zotit kërkon që Burimi i të gjitha këtyre ndryshimeve të jetë Një; gjithashtu, edhe Hyjnia e përsosur provohet vetëm

nuk është i tillë. Ai është Krijuesi i të gjitha grimcave të universit, i shpirtave dhe i të gjitha krijesave të tjera. – Çfarë mund të bëjë Ai?

atëherë kur Ai ka kontroll të plotë mbi çdo grimcë të universit. Kur themi se Zoti, e lartë qoftë madhëria e Tij, ka fuqinë të bëjë që uji të veprojë si zjarri ose zjarri si uji, nuk nënkuptojmë që Zoti vepron arbitrarisht, pa përdorur urtësinë e Tij absolute, sepse asnjë veprim i Zotit nuk është dhe nuk duhet të jetë, pa urtësi. Ajo që nënkuptojmë është se kur Ai dëshiron që uji të veprojë si zjarri ose anasjelltas, Ai vë në përdorim urtësinë e Tij absolute, e cila sundon çdo grimcë të universit, pavarësisht nëse jemi të informuar, apo jo për të. Sigurisht, një punë e bazuar në një urtësi të caktuar, nuk e bën shkencën të pavlefshme, përkundrazi, e bën të zhvillohet edhe më shumë. Për shembull, njeriu përfiton akull prej ujit në mënyrë artificiale, ose e përdor për të prodhuar elektricitet. Me këto vepra të tij, a ka shkaktuar njeriu kaos në botë dhe a e ka bërë shkencën të pavlefshme?!

Këtu është me vlerë të përmendim edhe një pikë tjetër. Ndonjëherë, kur njerëzit e Zotit shfaqin ndonjë mrekulli të atillë që, për shembull, uji të mos arrijë t'i mbyset ose zjarri të mos arrijë t'i djegë, edhe këto raste mbartin të njëjtin sekret. Në kohën kur përqendrohet vëmendja e miqve dhe e të afërve të Tij, Zoti Urtiplotë që zotëron sekretet e pafundme, të cilat njeriu nuk i përfshin dot, manifeston mrekulli të kësaj natyre. Përqendrimi dhe lutja e miqve të Zotit arrin të ndikojë në univers, duke aktivizuar të gjitha mjetet e fshehura që janë të nevojshme, për shembull, që zjarri të ndalojë së djeguri. Mjetet që shkaktojnë një gjë të tillë, mund të lindin prej ndikimit të trupave qiellorë, ose prej vetive të brendshme të fshehta të zjarrit, ose prej vetive të fshehta të vet trupit të njeriut, ose prej kombinimit të të gjithave bashkë. Në raste të tilla, shfaqet një dukuri e jashtëzakonshme, por që nuk na bën të humbasim besimin në realitetin e gjërave dhe as nuk e bën të pavlefshme dijen. Përkundrazi, kjo është një degë më shumë për njohjen e Hyjnore. Ajo e ka dimensionin e vet, ashtu si, për shembull, zjarri e ka të vetin me cilësinë e të djegurit. Le ta kuptojmë kështu: këto janë elemente shpirtërore që manifestohen duke nënshtruar zjarrin dhe janë të kushtëzuara për kohën dhe vendin e tyre. Intelekti i njeriut tokësor nuk arrin të rrokë sekretin se njeriu i përsosur është vendndodhja e shfaqjes së Shpirtit të Zotit të Plotfuqishëm. Kurdo që njeriu të përsosur i vjen koha të shfaqë një manifestim të tillë, gjithçka fillon t'i frikësohet atij, ashtu siç i frikësohet Zotit. Nga ai moment, daç hidhe para një bishe, daç në zjarr, atë nuk mund ta dëmtojë dot asgjë,

Ai ka fuqi të plotë për të bërë gjithçka, me përjashtim të atyre gjërave që bien ndesh me cilësitë e Tij të përsosura dhe me **premtimet e Tij të vërteta**. Të thuash, – “Ndonëse Ai është i Plotfuqishëm për diçka, por nuk dëshiron ta bëjë atë”, është akuzë e pamend, sepse një nga vetitë e Tij është edhe kjo:

كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ

“Në çdo kohë Ai (manifestohet) në gjendje të re.” [Kurani i Shenjtë 55:30]

Ndërhyrjet e Tij për t’ia larguar ujit vetinë e të ftohtit dhe zjarrit vetinë e të djegurit, nuk janë në kundërshtim me cilësitë e Tij të përsosura dhe me premtimet e Tij të vërteta. Atëherë, pse u dashka të insistosh në mënyrë të paarsyeshme se Zoti qenka i detyruar

sepse mbi të qëndron Shpirti i Zotit të Madhërishëm, të cilit ka për detyrë t’i frikësohet çdo gjë e këtij universi. Ky është një nga sekretet përfundimtare, të cilin nuk e kupton dot pa qenë në shoqëri me të përsosurit. Duke qenë një fenomen shumë i veçantë dhe që ndodh shumë rrallë, jo çdo intelekt është i vetëdijshëm për të. Por, mbani mend! Çdo gjë dëgjon zërin e Zotit të Plotfuqishëm. Zoti i Plotfuqishëm ka kontroll të plotë mbi çdo gjë. Dhe, fijet e çdo gjëje janë në Dorën e Zotit të Plotfuqishëm. Urtësia e Tij është e pafundme dhe absolute. Ajo depërton në çdo gjë deri në rrënjë. Çdo gjë posedon veti aq sa ka caktuar Zoti për të. Ai që nuk beson në këtë të vërtetë, i përket grupit, për të cilin Kurani i Shenjtë thotë: وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ [“Ata nuk e vlerësuan Allahun ashtu siç duhej vlerësuar Ai”] (Kurani i Shenjtë 6:92)]. Meqenëse njeriu i përsosur është manifestim i përsosur i gjithë universit, andaj i gjithë universi herë pas here tërhiqet drejt tij. Ai është si një merimangë e botës shpirtërore, ndërsa i gjithë universi është rrjeta e tij. Ky është sekreti i mrekullive.

برکاروبار هستی اثری ست عارفان را

ز جهان چه دید آن کس که ندید این جهان را

Në rrjedhën e gjithësisë ndikojnë

ata që kanë dijen Hyjnore.

Çfarë mund të shohësh ti vallë në këtë botë,

nëse s’ë ke parë botën e tyre!

(Autori)

përgjithmonë që të mos ndërhyjë asnjëherë në vetitë e gjërave?! Cili është argumenti? Cila është arsyeja për këtë detyrim ndaj Tij? Çfarë e kushtëzon atë me këtë detyrim të paarsyeshëm, i cili ia njolloska edhe Zotësinë?! Duket se edhe vetë z. Sejid i kuptoi të metat që përmban një bindje e tillë, andaj, për ta mbështetur bindjen e tij të dobët, paraqiti një justifikim tjetër të dobët. Sipas tij, meqë Zoti i Madhërishëm ka pohuar në ajete të ndryshme të Kuranit të Shenjtë, qoftë tërthorazi, se zjarri është i nxehtë, uji është i ftohtë, e diku ka përmendur lindjen e diellit nga Lindja e perëndimin e tij nga Perëndimi, andaj, asnjë nga këto gjëra nuk do të pësojë ndonjë ndryshim në natyrën e saj. Pra, sipas tij, këto fraza qenkan si **premtime** të Zotit dhe si të tilla, gjërat nuk do të pësojnë më ndonjë ndryshim. Nëse kjo është metoda e tij për të nxjerrë argumente, z. Sejid do të bjerë në një hall të madh, sepse do t'i duhet të besojë se të gjitha frazat e përmendura në Kuranin e Shenjtë janë premtime të Zotit. Për shembull, Zoti i Madhërishëm i dha lajmin e mirë Hazret Zekerijasë duke thënë:

إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ

"Ne të japim lajmin e mirë të një djali".²⁶

Bazuar në teorinë e z. Sejid, do të duhej që Hazret Jahja të mbetej përgjithmonë djalë në moshë, ngaqë Zoti i Madhërishëm e cilësoi atë si djalë. Shembuj të tillë mund të gjejmë me dhjetëra në Kuranin e Shenjtë. Nëse do t'i shkruanim këtu, vetëm sa do të harxhonim kohën e lexuesve. Nëse, sipas z. Sejid, përshkrimi për gjendjen aktuale bëhet një premtim i detyrueshëm për të gjitha kohët e ardhshme në atë mënyrë, që elementet e përmendura në të, të mos ndryshojnë më kurrë, atëherë njerëzit duhet të ruhen prej tij, sepse ai në çdo kohë mund të fillojë t'i akuzojë njerëzit mbi të njëjtën bazë, duke marrë çdo deklaratë si një premtim të përjetshëm. Besoj se do të

²⁶ Kurani i Shenjtë 19:8.

jetë më mirë që z. Sejid të mendojë për ditët e tij të fundit dhe të qëndrojë për disa muaj në shoqërinë time. **Duke qenë i caktuar nga Zoti dhe duke qenë përgëzues**, premtoj se do të përqendrohem në lutje që z. Sejid të gjejë qetësinë. Shpresoj që Zoti i Madhërishëm do të shfaqë ndonjë shenjë të tillë që do ta hedhë poshtë tërësisht ligjin e natyrës të supozuar nga i nderuari Sejid. Realisht, mua më kanë ndodhur shumë gjëra deri më sot, të cilat, sipas të nderuarit Sejid, janë kundër ligjit të natyrës. Është e kotë t'i përmend ato, pasi z. Sejid do t'i konsiderojë përralla. Z. Sejid nuk beson as në profecitë që Allahu u jep *evlijave*²⁷ të Tij nëpërmjet shpalljes. Sipas tij, edhe këto profeci janë po kaq kundër ligjeve të natyrës, siç është tjetërsimi i efektit të zjarrit. Në të njëjtën mënyrë, sipas të nderuarit Sejid, po kaq kundër ligjeve të natyrës janë efektet e qenësishme të lutjes, të cilat ia përmbushin qëllimin atij personi, për të cilin bëhet lutja.

Nëse i nderuari Sejid nuk është në gjendje të vijë e të qëndrojë me mua, atëherë, me kushtin që të premtojë se do ta pranojë të vërtetën në lidhje me dy çështjet e lartpërmendura, mjafton të më lejojë që unë të përqendrohem në lutje për të pranë Zotit të Madhërishëm e më pas të botoj gjithçka që Zoti do të më shfaqë mua. Do të jetë njëherësh një shërbim i madh edhe për publikun e gjerë. Nëse i nderuari Sejid ka me të vërtetë të drejtë në mendimin e tij, unë nuk do ta arrij qëllimin. Në të kundërt, njerëzit e mençur do të shpëtojnë nga bindjet e gabuara të z. Sejid. Ata do të arrijnë ta njohin Zotin e tyre të Madhërishëm dhe do të kthehen tek Ai me dashuri të madhe, duke mos u ndier më të dëshpëruar nga mëshira e Zotit kur t'i luten Atij, madje do të ndiejnë kënaqësi kur të ngrenë duart për t'iu lutur Atij. Gjithashtu, edhe Vetë Qenia e Zotit të Madhërishëm është e dobishme vetëm atëherë kur Ai na dëgjon lutjet dhe na lajmëron për ekzistencën e Tij, e jo që ne thjesht të krijojmë një idhull të Tij

²⁷ Njerëzve të Allahut ose miqve të Allahut. [Përkthyesi]

në zemër dhe të heqim mijëra vështirësi për të, por Ai të mos na mundësojë as t'ia dëgjojmë zërin, as të mos shohim manifestimin e krijimtarisë së Tij të qartë. Miq, më besoni, Zoti i Plotfuqishëm ekziston me të vërtetë dhe Ai mund të bëjë çfarë të dojë!

وَمَا غُلَّتْ أَيْدِيهِ بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَنَفْعَلُ مَا نُريدُ. وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ. وَأَجِزْ دَعْوَا أُنَّ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

*Duart e Tij nuk janë të shtrënguara. Përkundrazi, duart e Tij janë të gjera. Ai i përdor si të dojë. Ai bën çfarë të dojë. Ai është i Plotfuqishëm për çdo gjë. Dhe thirrja jonë e fundit është që lavdia është e Allahut, Zotit të botëve!*²⁸

می در خشد در خوروی تابدا اندر مانتاب	روئے دلیر از طلبگاران نمی دارد حجاب
عاشقی باید که بردارند از بهر ش نقاب	لیکن آن روئے حسین از غافلان مانند نهان
پیچ راهی نیست غیر از مجرود و دواضطراب	دامن پاکش ز نخوت هائی آید بدست
جاں سلامت بایدت از خود روی با سرتاب	بس خطرناک است راه کوچ یار قدیم
هر که از خود گم شود او یابداں راه صواب	تا کلامش فهم و عقل ناسزایان کم رسد
ذوق آل می داند آل مستی که نوشند آل شراب	مشکل قرآن نه از ابتداء نیاحل شود
در حق ما هر چه گوئی نیستی جائے عتاب	ایکے آگاہی نہ اندنت ز انوار دروں
تا مگر زین مرہی بہ گردد آل زنجی خراب	از سر وعظ و نصیحت این سخن ہا گفتہ ایم
چون علاج می ز می وقت شمار و انتہاب	از دعا کن چارہ آزار انکار دعا
سوئی من بشتاب بنایم ترا چون آفتاب	ایکے گوئی گرد عابار اثر بودے کجاست
قیصہ کوتہ کن بہ بیں از ما دعائے مستجاب	ہاں کن انکار زین اسرار قدرت ہائے حق

دیکھو صفحہ ۲-۳-۴ سرورق

*Fytyra e të Dashurit
për kërkuesit s'rri e papam'.
Ajo shkëlqen në diell.
Ajo reflektohet në hënë.*

²⁸ Përkthimi i gjeve arabe. [Botuesi].

BEKIMET E LUTJES

*Fytyrë e bukur ajo.
Rri e fshehur nga sytë e vrugut;
A ka një të dashuruar vërtet,
që e meriton t'i hiqet kjo e mjegullt?!*

*S'mundesht dot që me mendjemadhësi
ta arrish pragun e Shenjtërisë;
S'ka rrugë tjetër për të shkuar tek Ai,
përveç asaj të dhimbjes, përpëlitjes dhe përulësisë.*

*Tejet e mundimshme është rruga
që të çon tek i Dashuri i Përrjeshëm.
Hiq dorë, pra, nga egoja jote
nëse dëshiron ta shpëtosh veten!*

*Mendjet e të padenjëve s'depërtojnë
thellësinë e Fjalës së Tij;
Rrugën e drejtë e gjen
vetëm ai që lë egon e tij.*

*Misteret e Kuranit, dot
s'i zgjidhin njerëzit e botës;
Kënaqësinë e kësaj "vere" e di
vetëm ai që e shijon atë.*

*O ti, që të mungon
drita e brendshme!
Nuk më shqetëson aspak
ç'thua për mua.*

BEKIMET E LUTJES

*Fjala ime del nga dhembshuria,
një këshillë e singertë;
një melhem,
ta shërojë plagën e rëndë.*

*Kërko zgjidhje me lutje
për humbjen që pësove me mos lutje!
Nëse nuk arrin të “dehesb”,
“pi” më shumë, ky është ilaçi.*

*O ti që thua: “Tregomë një efekt të lutjes”,
ëja drejt meje, ti ëja!
Unë do të të tregoj efektin e saj
të qartë si drita e diellit.*

*Kujdes! Mos moho mrekullitë
e fuqisë Hyjnore!
Mbylle këtë çështje duke parë kah unë²⁹
se si pranohen lutjet.³⁰*

²⁹ Referohuni te faksimilja dhe faqet 7-11. (Autori)

³⁰ Përkthimi i vargjeve perse. [Botuesi].

Një profeci tjetër në lidhje me Lekhramin e Peshaveriut

Sot, më 2 prill 1893, gjegjësisht, 14 e muajit të Ramazanit të vitit 1310 *hixhri*, në mëngjes, ndërsa isha në gjendje pak të dremitur, pashë veten në një godinë të madhe. Ishin edhe disa shokë që qëndronin pranë meje. Ndërkohë, para meje u shfaq një burrë tepër i fuqishëm dhe i frikshëm. Fytyra e tij sikur po pikonte gjak. Erdhi dhe qëndroi para meje. E ngrita kokën lart për ta parë dhe m'u duk sikur të ishte një krijesë tjetër me veti të tjera. Sikur nuk ishte njeri, por ishte një ndër engjëjt *shumë të fortë (dhe) të rreptë*. Frika e tij ua pushtoi zemrat të gjithëve. Tek po e shikoja, ai më pyeti, – Ku është Lekhrami? Më pyeti edhe se ku ndodhej një njeri tjetër. Atëherë, e kuptova që ishte i dërguar për të ndëshkuar Lekhramin, si dhe atë tjetrin. Por, nuk më mbeti në kujtesë se cili ishte personi i dytë. Megjithatë, e mbaj mend shumë mirë që edhe ai i dyti ishte njëri ndër ata, për të cilët kam publikuar profecinë. Kjo ka ndodhur ditë të diel, në orën 4 të mëngjesit.

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى ذَلِكَ

Për këtë, lavdia i takon Allahut!

*Lexojeni këtë me vëmendje, sepse në të do të gjeni
lajm të mirë për ju.*

Kërkesë drejtuar prijësve, fisnikëve, njerëzve me ndikim dhe zyrtarëve të shtetit

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

*Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëbërësit.
Atë e lavdërojmë dhe të Dërguarit të Tij fisnik i dërgojmë salavate!*

O burra të nderuar të Islamit! Zoti i Madhërishëm ju dhëntë vullnetin më të pastër nga të gjithë ndjekësit e të gjitha sekteve dhe, në këtë kohë të brishtë, ju bëftë shërbëtorë të vërtetë të fesë së Tij! Këtu, vetëm për hir të Allahut, ju njoftoj për një çështje shumë të rëndësishme. Zoti i Madhërishëm më dërgoi mua në kapërcyell të shekullit të katërmëdhjetë³¹ si **të caktuarin e Tij** për reformën dhe mbështetjen e fesë së fuqishme të Islamit, në mënyrë që në këtë kohë të errët, përmes dritës Hyjnore, bekimeve, shenjave të jashtëzakonshme dhe dijeve qiellore që Zoti më ka dhuruar mua, unë të shfaq para botës **meritat e Kuranit dhe madhështinë e Hazret të Dërguarit të Allahut**, paqja qoftë mbi të, dhe t'u përgjigjem të gjithë atyre kundërshtarëve, të cilët po e sulmojnë Islamin. Kjo punë po vijon pandërprerë që

³¹ Bëhet fjalë për shekullin XIV pas *hixhretit*, pra sipas kalendarit islam, gjegjësisht, në shekujt XIX – XX të erës sonë. [Botuesi]

sot e dhjetë vjet. Megjithatë, nevojat tona aktuale për të përhapur Islamin kërkojnë ndihmesë të madhe financiare. Andaj, e shoh të nevojshme t’ju përcjell këtë mesazh. Dëgjoni, o njerëz të shquar, dëgjoni! Vështirësia me të cilën përballemi në rrugën e Allahut të Madhërishëm dhe të Dërguarit të Tij^{savs} është se nevojiten burime të mëdha financiare për përhapjen e botimeve tona mes miliona njerëzve. Kurse situata aktuale, në radhë të parë, karakterizohet me mungesë të fondeve për realizimin e të gjitha këtyre detyrave madhore. Edhe kur arrihet botimi i ndonjë libri me vendosmërinë dhe ndihmën e disa burrave të zellshëm besimtarë,³² shiten vetëm disa kopje të tij, kurse shumica e kopjeve të tij mbesin nëpër arka për vite të tëra ose i shpërndajmë për hir të Zotit, për shkak të mungesës së interesit të njerëzve të pavëmendshëm të kësaj kohe. Në këtë mënyrë, ka shumë pengesa në përhapjen e argumenteve të fesë. Edhe pse Zoti i Madhërishëm po e shton këtë Xhemat çdo ditë e më shumë, ende nuk kemi ndonjë nga të pasurit, që mund të merrte përsipër një pjesë të madhe të kësaj detyre të Islamit. Ky autor modest është caktuar prej Zotit të Madhërishëm për ta ripërtërirë fenë, andaj, Allahu *xhele shanehu* Vetë më dha edhe lajmin e mirë që Ai do të drejtojë edhe njerëz të pasur, madje edhe mbretër në Xhematin tonë. Ai më tha: – “Unë do të të bekoj ty vazhdimisht, aq shumë sa edhe mbretërit do të kërkojnë bekime prej rrobave të tua”. Për këtë arsye, sot e mendova të udhës t’u bëj thirrje të pasurve dhe njerëzve me ndikim, që të më ndihmojnë në punën time.

Detyra ndaj fesë është një detyrë madhore. Megjithatë, njeriu është i prirë të dyshojë dhe të mos besojë, dhe, pa e njohur njeriun e

³² Ndër këta burra të zellshëm besimtarë, i pari është Hazret Maulvi Hakim Nurudini nga Bhera, i cili ka dhuruar në këtë rrugë praktikisht thujse gjithë pasurinë e tij. Pas tij, vjen miku im i përzemërt, i nderuari Hakim Fazludin, më pas i nderuari Nevab Muhamed Ali Khan, dhe pas tij të gjithë miqtë e tjerë me radhë, të cilët po flijohen në këtë rrugë. **(Autori).**

BEKIMET E LUTJES

vërtetë, as nuk e ndien në zemër singeritetin dhe vullnetin e duhur për të bërë sakrifica kaq të mëdha. Andaj, u drejtohem të gjithë të pasurve publikisht duke i njoftuar që, nëse janë skeptikë dhe nuk duan të ndihmojnë pa më provuar mua, le të më shkruajnë disa nga vështirësitë dhe synimet e tyre të jetës, në mënyrë që unë të lutem për plotësimin e tyre. Por, njëkohësisht duhet të saktësojnë qartazi se, pas përmbushjes së qëllimit të tyre, deri në çfarë shume mund të dërgojnë ata si ndihmë për kauzën e Islamit dhe të zotohen me të vërtetë për këtë ndihmesë. Nëse më vjen një letër e tillë³³ nga ndonjë zotëri, unë do të lutem për të. Jam i bindur që me përjashtim të rastit ku *caktimi* është i parevokueshëm, Zoti i Madhërishëm patjetër do të më dëgjojë lutjen dhe do të më informojë për përgjigjen nëpërmjet frymëzimit. Mos u dëshpëroni nëse synimet tuaja janë të vështira për t'u arritur, sepse Zoti i Madhërishëm ka fuqi të bëjë çdo gjë, me përjashtim të rastit ku Ai ka shprehur vullnetin e parevokueshëm. Në rast se do të ketë shumë kërkesa, do t'i njoftoj vetëm ata, për të cilët do të kem lajmin e mirë prej Zotit për zgjidhjen e vështirësive të tyre. Këto më pas mund të shërbejnë si shenja kundër mohuesve dhe në këtë mënyrë do të rrjedhë një lumë shenjash.

Së fundi, dua të këshilloj dhe të nxis çdo musliman: Zgjidhuni për Islamin, pasi Islami ndodhet në vështirësi të mëdha! Ndhimoheni tani se është në nevojë! Unë për këtë arsye kam ardhur. Zoti i Madhërishëm më dhuroi mua dijet e Kuranit, duke më zbuluar vërtetësitë dhe urtësitë e Librit të Tij dhe duke më dhuruar shenja të jashtëzakonshme. Andaj, ejani drejt meje, që edhe ju të përfitoni nga ky bekim. Unë betohem në Atë Zot, në Dorën e të cilit është jeta

³³ Letra duhet dërguar rekomande, të jetë e mbyllur dhe e vulosur. Kjo çështje të mbahet private nga ana e dërguesit dhe nuk duhet bërë publike. Edhe këtu do të ruhet privatësia. Nëse dikush zgjedh të dërgojë përfaqësues të besueshëm, në vend të letrës, do të jetë akoma më mirë.

ime që unë jam dërguar prej Zotit të Madhërishëm. A nuk duhej që në kapërcyell të këtij shekulli, i cili është i mbushur me sprovë me përmasa të mëdha dhe vështirësi të hapura, të vinte edhe Reformator me deklarata të hapura?! Së shpejti, ju do të më njihni nëpërmjet punëve të mia. Çdokush që ka ardhur prej Zotit të Madhërishëm, është përballur me pengesën e krijuar nga padituria e dijetarëve të kohës së tij. Kur e njohën përfundimisht, e njohën nga punët e tij, sepse një pemë e hidhur nuk jep fryte të ëmbla dhe se Zoti nuk i jep tjetërkujt ato bekime që ia dhuron vetëm të zgjedhurve të Tij. O njerëz! Islami është dobësuar tej mase shumë. Armiqtë e fesë e kanë rrethuar nga të katërta anët. Numërohen më shumë se tre mijë akuza të tyre kundër Islamit. Në një kohë të tillë, tregoni me dhembshuri besimin tuaj, që të gëzoni vendin midis burrave të Zotit.

وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ

Paqja qoftë mbi atë që ndjek udhëzimin!

هرکے درکار خود بادین احمدگار نیست	یکے شد دین احمدی خوش و یار نیست
حیف بر چشمے کہ اکنون نیز ہم ہشیار نیست	ہر طرف سیل ملامت صد ہزاران تن ربود
بجوہ از خواہد یا خود بخت دین بیدار نیست	اے خداوندانِ نعمت! این چنین غفلت چہ است
آنچہ می بینم بلا حاجت اظہار نیست	اے مسلمانانِ خدا! ایک نظر بر حال دین
دیدش از دور کار مردم دیندار نیست	آتش افتاد است در رختش بخیزد اے یلان
محرم این در دما جز عالم اسرار نیست	ہر زمان از بہر دین در خون دل من می تپد
زہری نوشیم لیکن زہرہ گفتار نیست	آنچہ بر ما می رود از غم کہ داند جز خدا
اے دروغ این بیکسی را بچ کس غمخوار نیست	ہرکے غمخواری اہل و اقارب می کند
اے عجب این مردمان را بہر آن دلدار نیست	خون دین بینم روان چون کشتگان کر بلا
کاین ہمد و ستاوت در رود اوار نیست	حیرت آمد چو بینم بدل شان درکار نفس
لطف کن مارا نظر بر اندک و بسیار نیست	اے کہ داری قدرت ہم عزم تا ناید ات دیں
آنکہ مثل او بزرگنید و دوار نیست	بین کہ چون در خاک می غلطد ز جور ناکساں
جز دعا و ہدایت او گر یہ استار نیست	اندین وقت مصیبت چارہ ما بیکساں
آنکہ اورا فکر دین احمدی حقار نیست	اے خدا ہرگز مکن شاد آن دل تاریک را
دامائش و بہار گلشن و گلزار نیست	اے برادرش روز ایام عشرت باہود

BEKIMET E LUTJES

*E vetmuar gjendet feja e Ahmedit^{asvus},
as mbrojtës, as mik ajo nuk gëzon.
Çdokush është i zhytur në punët e veta,
dhe fenë e Ahmedit^{asvus} s'e mbron.*

*Përmbytja e devijimit nga çdo anë
qindra e mijëra njerëz ka gllabëruar.
Mjerë për ata sy të mbyllur
që nga gjumi ende nuk janë zgjuar!*

*O të zotët e pasurisë!
Pse kaq shumë pakujdesi?
A jeni në gjumë të thellë,
apo fati i fesë ka rënë në humnerë?!*

*O muslimanë! Për hir të Zotit,
hidhini një sy gjendjes së fesë.
Fatkeqësitë që shoh unë,
nuk është nevoja t'i përmend.*

*O trima, ngrihuni!
Petkut të fesë i vunë flakë.
Nuk u takon besimtarëve
të bëjnë sehir duke qëndruar larg.*

*Në çdo moment, për hir të fesë
zemra po më pikon gjak.
Askush tjetër nuk ma di dhimbjen
përveç Atij, të Dijshmit të të fshehtëave.*

BEKIMET E LUTJES

*Kush tjetër mund të ma dijë vuajtjen,
përveç Atij?!
Po e pi helmin.
Të flas nuk kam fuqi.*

*Çdokush kujdeset
për njerëzit e vet të dashur.
Mjerisht, vetëm feja e gjerë
pa kujdestar ka mbetur!*

*Shoh gjakun e fesë duke u derdhur
porsi gjaku i martirëve në Qerbela.
Çfarë burrash janë këta vallë
që s'ndien dashuri për "të dashurën"!*

*Habitem kur shoh shpenzimet
për të ngopur neftin e tyre!
Pse vallë u mungon kjo bujari
e nuk shpenzojnë në rrugën e Zotit?!*

*O ti, që do që ta mbështetësh fenë!
Ke edhe mundësinë.
Dhuro, sa të mundesh!
Nuk kam merak për sasinë.*

*Nën kupë të qiellit kjo fe e pashoqe
po përpëlitet e përbaltur,
për shkak të padrejtësiave
të njerëzve trukalbur.*

BEKIMET E LUTJES

*Në këtë kohë fatkeqësie,
unë i pafuqishmi nuk kam tjetër zgjidhje,
përveçse të lutem në sabah,
e para agimit, me përpëlitje.*

*Mos e gëzo kurrë o Zot
atë zemër të errët,
që nuk shqetësohet
për fenë e Ahmedit^{sars}.*

*Pesë ditë gëzimi
janë, o vëlla!
Harenë dhe pubinë pranverore
nuk i ke të përjetshme.³⁴*

Autori: Mirza Ghulam Ahmed nga Kadijani,
Qarku i Gurdaspurit, Panxhab

³⁴ Përkthimi i vargjeve perse. [Botuesi].

Njoftim për të interesuarit
për librin “*A’ina-e-Kamalat-e-Islam*”

Së fundmi, kam shkruar një libër të titulluar “*A’ina-e-Kamalat-e-Islam*” [Pasqyra e përsosmërive të Islamit], në të cilin janë pasqyruar me shumë studime dhe imtësi, meritat dhe përsosmëritë e Islamit, si dhe janë hedhur poshtë bindjet e gabuara të feve kundërshtare. Gjithashtu, janë rrëzuar me argumente edhe bindjet e gabuara të sektit të natyralistëve. Numri i faqeve të këtij libri kalon mbi 650, kurse çmimi 2 rupi, taksë më vete. Përveç librit të lartpërmendur, kam botuar edhe librat sa vijon:

“*Fet’h-e-Islam*” (Fitorja e Islamit); “*Teudih-e-Meram*” (Zbardhja e objektivave) dhe “*Izale euham*” (Largimi i keqkuptimeve). Çmimi i librave “*Fet’h-e-Islam*” dhe “*Teudih-e-Meram*” ka qenë nga 8 *ane*, por që tani mund t’i gjeni me zbritje, me nga 4 *ane*, taksë më vete.

Njoftuesi,

Mirza Ghulam Ahmed nga Kadijani

Qarku i Gurdaspurit, Panxhab

BEKIMET E LUTJES

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ أَفْضَلَ الرُّسُلِ وَخَاتَمِ النَّبِيِّينَ

Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëbërësit.

*O Allah! Lartëso Muhammedin, të Dërguarin më të lartë, Vulën e
Profetëve, dhe popullin e Muhammedit!*

Njoftim

Duke qenë i frymëzuar dhe i urdhëruar nga Zoti i Madhërishëm, kam shkruar një libër të titulluar *“Berahin-e-Ahmedia”* [Argumentet e Ahmedit^{savs}], me qëllim të reformës dhe të ripërtëritjes së fesë. Bashkëngjitur me këtë libër, kam vendosur edhe njoftimin për shpërblimin prej dhjetë mijë rupi për këdo që do t'i hedhë poshtë argumentet e paraqitura në të. Qëllimi im në këtë libër është të provoj që sot në botë e vetmja fe e vërtetë prej Allahut, me anë të së cilës njeriu arrin të besojë me bindje Zotin e Madhërishëm si të Pastër nga çdo e metë dhe si Zotërues të të gjitha cilësive të pastra dhe të përsosura, është feja Islame. Pikërisht në këtë fe, porsi dielli shkëlqejnë bekimet e së vërtetës dhe porsi dita është e zbardhur drita e saj. Kurse të gjitha fetë e tjera kanë përfunduar në gënjeshtër të hapur të tillë, që as parimet e tyre nuk i rezistojnë dot provës së arsyes dhe as ndjekja e tyre nuk e mundëson dot njeriun qoftë një grimë afrueshmërie me Zotin dhe bekim shpirtëror, përkundrazi, i errësohen shpirti e zemra, shenjat e këqija të së cilës ai i dëshmon që në këtë botë.

BEKIMET E LUTJES

Në librin e lartpërmendur, vërtetësia e Islamit është provuar në dy mënyra:

1) Njëpërmjet treqind argumenteve të fuqishme, të bazuara në logjikë të shëndoshë. Madhështinë dhe vlerën e tyre mund ta kuptoni që nga njoftimi i publikuar, sipas të cilit cilido kundërshtar i Islamit që arrin t'i hedhë poshtë këto argumente, do të marrë shpërblimin e dhjetë mijë rupive; si dhe nga gatishmëria ime për ta regjistruar këtë njoftim në gjykatë për qetësinë e kundërshtarit.

2) Njëpërmjet shenjave qiellore, të cilat janë të pazëvendësueshme për të provuar vërtetësinë e përsosur të një feje të vërtetë. Në këtë kapitull të dytë, kam paraqitur tri lloje shenjash, në mënyrë që vërtetësia e fesë Islame të provohet si drita e diellit:

I) Shenjat që kundërshtarët e **Profetit Muhammed**^{savs} i dëshmuar që gjatë kohës së tij, shenja të cilat u shfaqën nëpërmjet dorës, lutjes dhe përqendrimit të tij të bekuar. Këto i gjeni të renditura si dëshmi të veçanta, madhështore dhe historike.

II) Shenjat që përmban Kurani i Shenjtë dhe që janë dhe do të jenë përjetësisht ekskluzivi i tij. Edhe këto shenja, ky autor modest i ka shtjelluar në mënyrë të qartë dhe pa lënë diçka të mangët për lexuesin.

III) Shenjat që i jepen si trashëgimi një ndjekësi të Librit të Allahut dhe të Dërguarit të Tij të vërtetë^{savs}. Si dëshmi të këtij lloji shenjash, vetëm me bekimin e Zotit të Plotfuqishëm, kam paraqitur shumë nga inspirimet e mia të vërteta, mrekullitë, profecitë për të padukshmen, dijet e Hyjnore, vizionet (*keshfet*) e vërteta, si dhe lutjet e përmbushura, të cilat janë realizuar nga unë, një rob modest dhe shërbyes i fesë Islame. Shumë nga kundërshtarët e mi në besim (si arjët, etj.,) janë dëshmitarë okularë për sa ju thashë më sipër. Kam marrë edhe lajmin prej Zotit që unë jam **Reformator** i kohës;

BEKIMET E LUTJES

përsosmëritë e mia shpirtërore janë të ngjashme me përsosmëritë e **Mesihut**, birit të Merjemes; ne të dy kemi lidhje dhe ngjashmëri të fortë me njëri-tjetrin; kjo epërsi që nuk u është dhënë *evlijave* të tjerë madhështorë të mëparshëm, më është dhënë mua si veçanti e Profetëve dhe e të Dërguarve, vetëm e vetëm për shkak të ndjekjes së bekuar ndaj Njeriut më të përsosur, të Dërguarit më të mirë, Profetit Muhammed^{savs}. Ndjekja e hapit tim të mundëson shpëtimin, fatmirësinë dhe bekimin, kurse kundërshtimi të shkakton largimin nga Zoti dhe humbjen. E gjithë kjo do të bëhet e qartë duke lexuar librin *Berahine-e-Ahmedia*, i cili do të përbëhet nga afro 300 pjesë, prej të cilave 37 pjesë tashmë janë botuar. Jam gjithmonë i gatshëm për të bindur çdo kërkues të së vërtetës.

ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَلَا فَوْزَ - وَالسَّلَامُ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى

Ky është bekimi i Allahut, që Ai ia jep kujt të dojë. Nuk mburrem për këtë. Paqja qoftë mbi atë që ndjek udhëzimin!

Edhe pas publikimit të këtij **njoftimi**, nëse dikush nuk merr ende mundimin për ta kërkuar singërisht të vërtetën dhe nuk del me një mendje të paanshme për ta gjetur atë, atëherë kjo le të shërbejë për të si fjala ime e fundit, për të cilën ai do të përgjigjet përpara Zotit të Madhërishëm.

E mbyll këtë njoftim me lutjen:

O Zot, Bujar! Udhëzo zemrat e përgatitura të të gjithë popujve, që ata të besojnë **Muhammed Mustafain**^{savs}, të Dërguarin Tënd më të bekuar nga të gjithë të dërguarit, dhe **Kuranin e Shenjtë**, fjalën Tënde të përsosur e të shenjtë, dhe të zbatojnë porositë e tij, në mënyrë që të fitojnë bekimet, fatmirësinë dhe gëzimet e vërteta, të cilat i jepen muslimanit të vërtetë në të dyja botët; dhe që të gëzojnë jetën dhe shpëtimin e përjetshëm, të cilat u dhurohen të drejtëve të vërtetë jo vetëm në botën e përtejme, por edhe në këtë botë. O Zot, Bujar!

BEKIMET E LUTJES

Udhëzoje popullin **anglez** në veçanti, i cili ende nuk ka marrë aspak dritë nga ky diell i vërtetësisë. I jemi mirënjohës **qeverisë** së tij, për shkak të mirësive dhe bashkëpunimit miqësor të saj dhe kjo pikërisht na nxit fort, që ne të duam mirësi dhe paqe për ta dhe të lutemi për botën dhe besimin e tyre, në mënyrë që fytyrat e tyre, ashtu siç janë të zbardhura në këtë botë, të jenë të ndritura edhe në ahiret.

فَتَسْأَلُ اللَّهُ تَعَالَى خَيْرَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ- اللَّهُمَّ اهْدِهِمْ بِرُوحِ مَنَّاكَ وَاجْعَلْ لَهُمْ خَطَاً كَثِيراً فِي دِينِكَ، وَاجْزِهِمْ بِخَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ لِيُؤْمِنُوا بِكِتَابِكَ وَرَسُولِكَ، وَيَتَّخِذُوا فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجاً- آمِينَ ثُمَّ آمِينَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ-

I kërkojmë Allahut të mirën për ta në këtë botë dhe në ahiret. O Allah! Udhëzoji dhe ndihmoji ata me shpirtin prej Teje dhe dhuroju një pjesë të madhe të besimit Tënd, tërhiqi drejt Vetes me fuqinë dhe forcën Tënde, që ata të besojnë librin Tënd, të Dërguarin Tënd dhe të hyjnë grupe-grupe në fenë Tënde. Amin! Amin! Lavdia është e Allahut, Zotit të botëve!

Njoftuesi,

Mirza Ghulam Ahmed nga Kadijani,

Qarku i Gurdaspurit, Panxhab

(U botuan njëzet mijë kopje të këtij njoftimi)

(Botuar në shtypshkronjën “Rijad-e-Hind”, Amritser, Panxhab)

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as}
Mesih i Premtuar dhe Imam Mehdi

Rreth autorit

Hazret Mirza Ghulam Ahmed^{as} lindi në vitin 1835 në Kadijan të Indisë. Ai ishte shumë i përkushtuar në studimin e Kuranit të Shenjtë dhe tërë kohën e tij e kalonte në adhurimin e Zotit dhe në përkushtimin ndaj Tij.

Gjatë periudhës në të cilën jetoi, Islami ishte nën shënjestër të sulmeve armiqësore nga të gjitha anët dhe muslimanët në përgjithësi ishin në rënie të skajshme shpirtërore, me një besim të dyshimtë dhe krejtësisht sipërfaqësor. Ai ndërmori një fushatë të jashtëzakonshme për t'i treguar botës fytyrën e bukur e të vërtetë të fesë Islame. Ndër përpjekjet e tij të çmuara e madhore, mund të përmendim: mbi nëntëdhjetë libra (duke përfshirë veprën e tij fenomenale "*Berahin-e-Ahmedia*" që ndryshoi krejtësisht rendin e botës fetare), qindra ligjërata me njohuri të thella të mistikës e debate të shumta fetare, të cilat argumentonin më së miri se feja Islame është një fe e gjallë, nëpërmjet së cilës njeriu mund të lidhë kontakt me Krijuesin e tij dhe mund të komunikojë me Të.

Shumica prej nëntëdhjetë e dy veprave të tij janë shkruar në gjuhën urdu, disa janë në gjuhën arabe e disa të tjera edhe në gjuhën perse. Ai gjithashtu provoi se mësimet e Kuranit të Shenjtë dhe Sheriati i fesë Islame janë të destinuara të ngrenë e të përsosin nivelin moral, intelektual dhe shpirtëror të njeriut. Ai deklaroi se Zoti i Madhërishëm e caktoi atë si Mesih dhe Imam Mehdi, pra shërbëtor të vërtetë të Profetit Muhammed^{savs}, siç ishte përmendur në profecitë e Biblës, të Kuranit të Shenjtë dhe të *haditheve* të *Hazret* Profetit Muhammed^{savs}.

Ai themeloi Xhematin Musliman Ahmedia dhe në vitin 1889 filloi të pranonte aderime në të. Ndërroi jetë më 26 maj të vitit 1908. Sipas profecive të bëra prej tij, të mbështetura nga Kurani i Shenjtë dhe nga thëniet e *Hazret* Profetit Muhammed^{sav}s, Xhemati Musliman Ahmedia vijoi misionin e tij nën udhëheqjen e *Kalifatit*. Aktualisht *Hazret* Mirza Masrur Ahmedi është udhëheqësi botëror i Xhematit Musliman Ahmedia dhe *Kalifi* i Pestë i Mesihut të Premtuar^{as}. Ky Xhemat sot është përhapur në 210 vende të botës dhe përbëhet nga miliona anëtarë.

Kontaktet

Shqipëri:

Xhemati Musliman Ahmedia
Rr. "Pavarësia"
Mëzez, Tiranë
Kutia postare 8176
+355 67 216 8054
+355 694 644 888
www.ahmadiyya-islam.org/al

Kosovë:

Xhemati Musliman Ahmedia
Rruga "Elbasani", nr. 9,
Lagjja e Spitalit, 10000 Prishtinë
amj.kosovo@gmail.com
+383 44 817 813
+383 44 578 886

Gjermani:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Baitus-Sabuh
Genfer Str. 11
60437 Frankfurt am Main, Germany
+49 6950688600
www.ahmadiyya.de

Britani e Madhe:

The Baitul Futuh Mosque
181 London Rd,
Morden SM4 5PT, UK
www.alislam.org

Zvicër:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Mahmud Moschee
Forchstrasse 323
8008 Zürich
T +41443815570, F +41443822181
www.ahmadiyya.ch

Holandë:

Ahmadiyya Moslim Gemeenschap
Mobarak Moskee, Oostduinlaan 79,
2596 JJ Den Haag
T: 070-3245902, F: 070-3242881
www.islamnu.nl

Itali:

Bait-ut-Tauhid
Via Morgobbo 1035/A
40018 San Pietro in Casale (Bo)
Italy; contatti@alislam.it
Numero Verde: 800 598 005
+39 051 199 00 451
www.alislam.it

Bosnjë:

Ahmadija muslimanski džemat
Tuzlanska 1b, 71000 Sarajevo,
Bosna i Hercegovina
Tel/Fax.: 00387-33-612612
www.ahmadija.ba

CIP Katalogimi në botim BK Tiranë

Ahmed, Ghulam,

Bekimet e lutjes / Hazret Mirza Ghulam Ahmed ; përkth.

Samad Ahmed Ghorî ; red. Ekleva Progonati, Rexhep Hasani.

- Tiranë : Fondacioni Xhemati Myslyman Ahmadija e Shqipërisë, 2025.

66 f. ; 14.8 x 21cm.

Tit. origj.: Barakâtud Duâ.

ISBN 9789928449184

1.Feja islame 2.Doktrina fetare 3.Lutje (Fe)

284.5 -284 -534.3

"... Realiteti i lutjes përbëhet nga robi i singertë dhe ekzistenca e një lidhjeje tërheqëse midis tij dhe Zotit të tij. Domethënë, së pari, mëshira e të Gjithëmëshirshmit [Rahman] e tërheq robin drejt Vetes e më pas, tërheqjet që shkaktohen nga singëriteti i robit, bëjnë që Zoti t'i afrohet atij. Kjo lidhje midis tyre, në kohën kur bëhet lutja, arrin një pozitë aq të lartë, saqë shkakton rezultate të çuditshme. Kështu, gjatë një vështirësie të madhe, robi përulet para Zotit me besim të përsosur, me shpresë të përsosur, me dashuri të përsosur, me besnikëri të përsosur, me kurajë të përsosur më pas gris me vetëdije të plotë një e nga një perdet e errëta të shkujdesjes; e më pas atij i qartësohet gjithnjë e më shumë gjendja e tij e të qenit hiç. Pikërisht në atë pikë ai sheh pragun e Zotit, ku nuk shoqëron askënd e asgjë me Të. Në atë moment, shpirti i tij vë kokën në pragun e Tij. Fuqia tërheqëse, që i është dhuruar robit, fillon të tërheqë mirësitë e Zotit. Atëherë Zoti ndërmerr përmeshjen e kërkesës së robit dhe e vë efektin e lutjes së tij në të gjitha mjetet e nevojshme, të cilat shkaktojnë përmeshjen e kërkesës së lutësit." (Pasazh nga libri)

Libri "Bekimet e lutjes", shkruar në vitin 1893, përgënjeshtroi pikëpamjen e z. Sejid Ahmed Khan dhe të bashkëmendimtarëve të tij, sipas të cilëve nuk ekziston diçka e tillë si pranimi i lutjes dhe se lutja nuk është më shumë se një formë adhurimi. Autori paraqet si dëshmi lutjet e tij që Allahu i ka premtuar se do t'ia pranonte. Autori gjithashtu parashtroi kriteret e interpretimit të Kuranit të Shenjtë.

This is an Albanian Translation of "Barakātud Du'ā" (Blessings of Prayer), written by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (as), The Promised Messiah and Mahdi, Founder of the Ahmadiyya Muslim Jama'at.

Çmimi 300 lekë

www.ahmadiyya-islam.org/al
www.alislam.org

